

BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜS

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ - SAYI : 55 - 27 NİSAN 1976 5 TL.

burjuvazinin hesapları ve TİP

TÜRK-İŞ sosyal demokratları hapsedti

TÜSTAV

CHP MİTINGİNİN ARDINDAN

CHP'nin düzenlediği "Barış ve Özgürlük" mitingi, geçtiğimiz hafta Ankara'da yapıldı. Miting ve yürüyüşe 80 bin civarında bir kalabalık katıldı; olay çıkmadı. Ancak, CHP'nin "Barış ve Özgürlük" mitingi, üzerinde durulması gereken bazı noktalar bıraktı geride. Mitinge ve miting sonrası değerlendirilmelere ilişkin bu noktalar üzerinde önemle dunnak gerekiyor.

BİR İŞGÜZAR CHP'LI

Mitinge ilişkin sözlere, küçük ama anlamlı bir olayla başlamak gerekiyor, Ecevit'in konuşmasından önce, Türkiye İşçi Partisi üyeleri, kalabalığa bildiri dağıtmakla meşguller. Bildiri dağıtılacağından, mitingi düzenleyenlerin de haberi vardır. CHP'li olsun olmasın, mitinge katılanlar ilgi ile almaktadırlar bildirileri. En ufak bir saldırı ya da laf atma söz konusu değildir. Ta ki, CHP Denizli milletvekili olduğu söylenen bir zat için içine girinceye kadar. Bu Denizli milletvekili, mitinge katılan 80 bin kişinin arasında her nedense TIP'ın bildiri dağıtımını kaldıramayan tek kişi oluyor. CHP milletvekilinin saldırısına TIP'lılar bildiri dağıtımını sürdürerek cevap veriyorlar. Daha sonra CHP Ankara ve Denizli illeri yetkilileri TIP'lilere bildiriyorlar.

80 bin kişi içinde TIP'lilere müdahale etme görevini üstlenen bu kişinin CHP Denizli Milletvekili Hüseyin Erçekli olduğu söyleniyor. Eğer bu doğru ise, Erçekli'nin hassasiyetinin gerekçesi nedir? Erçekli'yi özel olarak TIP aleyhine kıskırtanlar mı vardır ortada?

KITLENİN KAÇ YIL GERİSİNDE?

Mitinge ilişkin başka ilginç noktalardan söz edilebilir. Bunlardan biri, son zamanlarda sözü çok edilen "kitlenin

şu kadar yıl gerisinde kalma" değerlendirmesine ilişkin. TUM-PERSON-KON Genel Başkanı, eski CHP milletvekili Sakıp Hiçermez de kitlenin gerisinde kalmadığını, üstelik bir yandan ilerici olarak katılanların gerisinde kalmadığını demek olduğunu mitingde somut olarak gördü. Kirsidede, orada burada kendini her fırsatta göstermeye çalışan Sakıp Hiçermez, mitinge katılan binlerce memurun protestosu ile karşılaştı. Memurlar, Bay Hiçermez'in yüzünü her görüşte MEYAK adına sermayenin hizmetine tahsis edilen maaş kesintilerini hatırlıyor olmalı. Hiçermez sermaye adına, bunların memurlara geri ödemesine şiddetle karşı çıkmıştı.

TIP'den pek hoşlanmadığı anlaşılın Erçekli'ten sonra, sermayenin savunuculuğunu yapan bir başka CHP'li, Hiçermez de kalabalığın protestosu altında eriyip gitti.

AP İLE İŞBİRLİĞİ

Miting, başta CHP Genel Başkanı olmak üzere diğer CHP'lilere de çok şey öğretmiş olsa gerek. CHP Genel Başkanı demokrasinin korunması yollarından bahsederken bir noktaya değindi: CHP, gerektiğinde demokrasinin korunması için AP ile de işbirliği yapılabilir.

Ecevit'in mitingdeki şansızlığı bu sözlerle başladı. Bir süredir, sermayenin bunalımlarına çözüm için kafa patlatan "sorumlu ve sorumsuz" kafaların temcit pilavı gibi öne sürdükleri bu öneriyi hatkın ne dediğini "Halkçı Ecevit" somut olarak gördü. "AP ile işbirliği" sözü edilmiş Tandoğan alanı uğultuya boğuldu. Daha sonra, AP'nin ve Demirel'in niteliğini ve vizyonunu açıklayan sloganlar onbinlerce ağızdan karşılık olarak Ecevit'e jiletildi.

Sonra Ecevit, "Ama şartların var" dedi... "Şu, bu" dedi. Ama, en sonunda yığınların tepkisi karşısında tabiri caizse söylediklerini resmen "yuttu". Bir daha

Ecevit'in ağzından "AP ile işbirliği" gibi mehter stratejisi duyulmadı mitingde.

SEZARIN HAKKI

CHP liderinin mitingde ileri vaatlerde bulunmadığını söylemek haksızlık olacaktır. Bunlardan biri, memurlara ilişkin. Ecevit, hem de bir iktidar adayı olarak, memurların da işçilerin sahip oldukları haklara kavuşturulacağını vaat etti. Bu, grevli sendikacı toplu sözleşme hakkının memurlara da tanınacağı anlamına geliyor. Önemli olan, Ecevit'in bunu vaatmesinden çok, örgütlü ve kararlı mücadelenin Ecevit'i bu konuda ileri bir çizgiye getirmiş olması.

BASINDA BİR ŞAŞKINLIK

Büyük kitle gösterilerinde basın gaf yapması adet oldu. Yadırganmıyor. Ancak yine de bunların üzerinde durulması gerekiyor. İki, ANKA'nın bir haberine ilişkin. ANKA'ya göre miting "16 sendikacının yanı sıra, TOB-DEĞER ve MEM-DER katılımışlardır".

ANKA'nın Türkiye'de memurların demokratik haklarını savunan demoklelerden hangilerini beğenip sevdiği önemli değil. Ancak, sol adına ortaya çıkan polisliye tekelere ilerlik adına basın sınırsızın yapılması ve olayların kamuoyuna bu şekilde aktarılması önemli. ANKA'cılar bir hatırlatma yapmak gerekiyor. Çoğunuzun da "provokasyon" olarak nitelendirildiği, "zararlı" görüp karşı çıktığı sloganları atılan, hareketlere girişler, reklamları yaptığınız kişilerden farklı değil. Bunu artık öğrenmek gerekiyor. Maooc komandoların iyi bildikleri bir hikaye vardır: "Dağları Taşayan Budala İhtiyar". Şimdi Maoocular Türkiye'de kendi önderindeki aşılma dağları taşıyacak "aynı nitelikte" kişiler arıyorlar. Bu oyuna düşüp düşmemek ANKA'cıların bileceği iş. Bizden uyanması.

BAŞKA KALEMLER

Mitinge ilişkin olarak çeşitli değerlendirmeler yapıldı. Babalı'nın "en büyük" gazetesinin ek görevli bir yazarı Sali gün, bilinen ve artık kanıksanan haberlerini yapıyordu. Ecevit'i ve CHP'li'leri "komünizme kanat germek"le suçlayan yazar, böyle giderse "CHP-AP işbirliğinin kurulamayacağını üzüntü ve ihtarla hatırlatıyordu. Yazar, kendi uzmanlık dalına giren bir konuda ise şu bilgileri döküyordu ortaya: "Resmi makamların saptayıp aynı günün gecesi ilgili makamlara sudağı bilgilere göre, kalabalığı oluşturanların ellerinde yüze yakın pankart vardı."

Bu yazının niteliği "alemin malumu". Ancak yine alemin "ilerici" "devrimci" tanıdığı kimi yazarlar da bilemeyecek, ya da bazı "hesaplar" gereğince olayları çarpıtmaktan geri kalmıyordu.

Burada hatırlatılması gereken bir nokta var. Türkiye 1965'lerin Türkiye'si değil. İlerici kamuoyu da 1965'lerin kamuoyu değil. Süreç içerisinde, parlamento, CHP ve Ecevit gibi kimi "ilerici" yazarların da geride kalma, ya da harekete düşme olasılığı mevcut.

İlhami Soysal, Vatan'da bunun sıcak örneklerini veriyor. Soysal, mitingde CHP, AP işbirliği fikrine şiddetle karşı çıkan yığınlarla, CHP'yi sol'a karşı kıskırtan sloganları atılanları nasıl özdeşleştirebilir. Soysal'ın hatırlaması gereken birçok nokta var: Sandığı gibi, CHP-AP işbirliği görüşüne karşı çıkanlar "toplumun en dinamik kesimi" saydığı sivilirliği marifet sayan ufak çöşist grupçuklar değil. Çünkü onların böyle konularla ilgileri

ya da maocist grupların ve onların kullanmak isteyen politikacıların CHP içinde çevirdikleri dolaplara Soysal'ın bilecek ya da bilmeyecek alet oluşu üzücü. Çünkü bu işin sonu yok. Kayserili'nin eşiğey boyayıp satması belki hâlâ mümkün, ancak kitlenin "en sol", "hakiki sol", "gerçek sol" gibi tabirlerle boyanmış politikacıların yutması mümkün değil.

YORUCUS

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ

Sahibi:

NİHAİ SARGIN

Yazı İşleri Müdürü:

Metin ÇULHAOĞLU

Teknik Sekreter:

Uğur OKMAN

Genel Yayın Yönetmeni:

Osman SAKALSIZ

Yazı Kurulu:

Umur OŞŞUN

Metin ÇULHAOĞLU

Mehmet AKÖZER

Varlık ÖZMENEK

Ercan EYOBOĞLU

İzmit

: Yusuf ALTINTAŞ

İstanbul

: Hacı KANTARCI

İzmir

: Aydan GEDİCALI

Eskişehir

: Vedat BARANOĞLU

Bursa

: Cengiz KOÇ

Adana

: Ceyhan CAN

Diyarbakır

: Ruki KOÇ

Avrupa

: Raşit KAYA

19 Rue Emile Dubois 75014

PARİS

YÖNETİM:

Konur Sokak 15/8 Kızılay

Ankara Tel: 17 45 81

İSTANBUL BÜROSU:

Fiyazlı Cad. 21/1 Çemberçiftliği

İstanbul Tel: 26 35 67

ABONE KOŞULLARI

Yıllık : 200 TL.

6 Aylık : 100 TL.

İLAN KOŞULLARI:

Arka Kapak (renkli) : 7500 TL.

Arka Kapak (siyah beyaz) : 6000 TL.

İç sayfalarda sütun başlığı : 20 TL.

Yayın ilanları : % 50 indirimi

Ege Dağıstan : Osman OZŞİŞMAN

Baskı: Daily News Web-Ofset Tesisleri

SERMAYENİN KORUYUCU SİSİ

YORUYUŞ

Sınıf savaşı öğretici bir nitelik taşıyor. Sınıf savaşının yoğunlaştığı dönemlerin öğretici niteliği daha da artıyor. Yenilgi ve bozgun yıllarının öğretici niteliği ise en fazla. Bunun için yenilgi yıllarının sosyalistler için "en iyi okul" olduğu söylendi bir zamanlar.

Sınıf savaşının yoğunlaştığı dönemlerin öğretici oluşu, pratikte büyük anlam taşıyor. Bunlardan biri şu: Kızgın ve yoğun mücadele dönemlerinde, açık, doğrudan saldırıların yanısıra, ince, hesaplı ve uzun dönemli saldırılar, planlar da gündeme geliyor. Yoğun mücadelenin örtüsü altında, bu planların uygulanmasında önemli adımlar atılıyor.

Sınıf savaşının öğreticiliği, bu savaşa katılan bütün taraflar için geçerli. Bunun en son ve en somut örneği, 12 Mart deneyi. Belleklerde tazeliğini koruyor. Gerek işçi sınıfı hareketi, gerekse sermaye, 12 Mart deneyinden çok şey öğrenerek çıktı. Sermaye, dışındaki kitleleri bütünüyle ve kayıtsız şartsız karşısına alarak açık faşizmi uzun süre yürütemeyeceğini gördü. Bu, sermayeye, tabandaki örgütlenmenin sınırlarını zorlamayı öğretti. İşçi sınıfı hareketi ise, işçi sınıfı tabanına, kitlelere yeterli ölçüde dayanmadığı sürece yenileceğini gördü. Bu, işçi sınıfı hareketine, örgütlenmenin önemini yeniden öğretti. İki karşıt hareketin öğrendikleri can alıcı bir noktada toplanıyor: Taban ve buradaki örgütlenme.

12 Mart deneyi, bir anlamda geçti gitti. Ancak, öğrettiklerini geride bıraktı. Bugün öğrenilenler uygulamaya çalışılıyor. Her iki tarafın elinde ve en yoğun biçimiyle. Böyle olduğu için mücadele daha da yoğunlaşıyor. Yeni öğrenilenlerle birlikte, eski öğrenilenler doğrulanıyor.

Sermayenin ve işçi sınıfı hareketinin örgütlenmesi, bunların kendi "kapalı av alanları" içinde cereyan etmiyor. Karşı tarafın tabandaki örgütlenmesini engellemek, diğer taraf için hayati bir önem taşıyor. Ancak, dış görüntülerin altında, hayati önem taşıyan süreci görebilmek kimileri için güç oluyor. Öğrenci olaylarının örtücü boyası altında, sermayenin işçi sınıfını hedef alan oyunları kimilerince çok zor görülebilir. Sermaye, MC'nin kuruluşuyla birlikte, boy hedefi olarak işçi sınıfını seçti. Demokratik birliktir bugünkü boyutlarında, sermayenin, işçi sınıfından taban kazanamayacağı açık. Sermaye, bunu biliyor. Bu yüzden oyun, işçi sınıfını kuşatmaya yöneldi. İlerici kamuoyunun görüş alanı yoğun öğrenci olayları ile kuşatılarak, işçi sınıfını kuşatma hareketi sürdürüldü.

Kuşatma, işçi sınıfını kendi partisinin tecrübe, bu amaca yönelik bir çok araca sahip. Açık faşist saldırılardan, boy boy, renk renk "sol"ların ortaya çıkarılmasına kadar geniş bir alana yayılıyor bu araçlar.

Kimi koşullarda, "başka sol"ların ortaya çıkarılması uygun görülüyor. Kimi koşullarda ise "başka sol" ortaya çıkarılmıyor. Böyle koşullarda, açık faşist sendikaların yönettiği açık faşist saldırılara başvuruluyor. Seydişehir'de "başka sol" ya da "daha sol" bulunup işçi sınıfı partisinin karşısına çıkarılmadı. Çünkü böyle solcuların hiç bir kesimi Seydişehir'de bulunmaya cesaret edemedi. O zaman sermaye, harekete karşı açık faşist saldırısını kullandı.

Çukurova'daki durum da benzer bir nitelik taşıyor. Çukurova sermayesinin tahammülsüzlüğü ve ekonomik mücadelede işçi sınıfının deneyimsizliği, şim-

dilik sol çeşitlemelerden çok, gerici sendikaları elverişli bir araç olarak öne çıkarıyor.

Bursa'da, hem benzer, hem de farklı bir durum var. Benzerlik ise, çeşitlemelerin Bursa'da da yeterli boyutlarda bulunmamasında. Farklılık ise, faşist saldırı olanaklarının Bursa'da çok daha kısıtlı olmasında. Bu koşullar, Bursa'da alternatif solların piyasaya sürülmesi çabalarına yeniden hız verdi. Seydişehir'den bonservisli faşistler yedekte beklerken "İlerici", "özgürlükçü" yaf-talı sendikalar ve siyasal örgütler işçi sınıfı hareketine buluşturılıyor.

Zaman zaman, tabanla tavan, gerçekle görüntü arasında bir ayırım yapmak gerekiyor. Zaman zaman tavan ya da görüntü, tabanın ya da gerçeğin aldatıcı bir görünümünü veriyor. Bu, Türkiye'deki bir çok siyasal olgu ve kurum için geçerli. Tavanda, görüntüde, AP MHP'ye kıyasla daha demokrat. Ama tabanda, harekete karşı faşist militanlığı, saldırıları üstleneler çoğu yerde AP'lilerden başkası değil. Görüntüde, büyük merkezlerin gazeteci ve kitapçılarındaki, solcu gazete, dergi yazarlarının ağzında, değil beş, onbeş tane sol parti var. Ama tabanda, Seydişehir'de, Bursa'da, Kartal'da, Levent'te, Ereğli'de bu onbeş solun öndördü ortada yok. CHP'nin tavanı bile tabanını yansıtmaktan çok uzak. CHP'nin örgütsel anlamdaki tabanı, CHP tavanından, kimi yerlerde çok ileri, kimi yerlerde ise çok geri. CHP'nin tavanı, tabanın aritmetik bir ortalamasını verebiliyor ancak.

Söylenenlerin pratik anlamları üzerinde durmak gerek. CHP, daha ileri, demokrasi mücadelesinde daha tutarlı mevzilerde çekilmeye çalışılırken, tabanda, işçi sınıfı hareketi içinde kimi yerlerde, faşistlerden, sarı sendikalardan çok CHP'lilerle uğraşmak zorunda kalıyor.

Tam boy açık faşizme gidilememesi, sosyalistler için bir rahvet kaynağı olmamalı. Sermaye, 12 Mart dönemindeki eksikliklerini MC döneminde tamamlamaya çalışıyor. Sermaye, tabandaki eksikliklerini tamamladıkça, farklı iktidar formüllerini daha rahat ileri sürüyor. MC, kendinden beklenenlerin önemli bir bölümünü yerine getirdi. Bunları yaparken çok yıprandı. Ama sonunda sermayeye daha rahat bir zemin bıraktı. Şimdi sermaye, bu rahat zemin üzerinde, başka iktidar formüllerini üzerinde oynuyor. Bu zemin üzerinde, AP tarafından da törpülenen bir CHP'nin sermaye iktidarı için tehlikeli sayılamayacağı açık. Aynı sorun yine ortaya çıkıyor: MC'ye kıyasla daha "demokratik" görünümü bir AP - CHP formülü, faşist tırmanışın tabandaki adımlarını gizlemek üzere kotarılıyor.

Bunları görmek ve göstermek gerekiyor. Sosyalist, ilerici, demokrat ayetmeyi amaçlıyor. Sermayenin, hareketin önemli ve vazgeçilmez unsurları. Ancak, işçi sınıfı hareketinin dışında oluşları, görüş açıları, tavanla ve görüntü ile sınırlıyor. Bu, bir suç değil. Yalnızca eksiklik. Eksiklikleri olanların da mücadeleye büyük katkıları olabileceği bir gerçek. Ancak bu katkılar gelip bir sınıra dayanıyor. Bu sınırı aşmak, ikili bir gelişimi gerektiriyor. Birincisi, aydınların kişisel gelişimlerine ilişkin. Kullandıkları gözlükleri değiştirmelerine ilişkin. İkincisi ise, öndeki tüm engellere karşı sosyalist hareketin gelişip güçlenmesine bağlı.

Geçmişte, sosyalist düşünce, aydınların büyük katkıları ile gelişti. Artık, sosyalist düşünce ile birlikte, sosyalist hareketin gelişmesi söz konusu. Her niteliksel değişimde olduğu gibi, düşüncenin harekete dönüşmesinde de bir sürü safranin bir kenarda kalacağını peşinen bilmek gerekiyor.

KANLI KONUK ŞAH,

ŞAH'IN TÜRKİYE'Yİ ZİYARETİ, İLGİNÇ BİR RASTLANTI DA YARATIYORDU. AZILI BİR CUMHURİYET DÜŞMANIYLA KUTLANAN CUMHURİYET BAYRAMINDAN SONRA, 23 NISAN "ULUSAL EGEMENLİK VE ÇOCUK BAYRAMI" DA, GENE AZILI BİR DİKTATÖRÜN TÜRKİYE'DE BULUNDUĞU BİR SIRADA KUTLANDI.

SON BİR YILDA LİSTESİNE 50 ÖLÜ, TERÖR, BASKI VE YOĞUN BİR ŞİDDET UYGULAMASI EKLEYEN CEPHE YÖNETİMİ İLE, ÜLKESİNDE SAYISIZ İLERİCİ, DEVRİMÇİ VE YURTSEVERİN KANINA GİREN, EMPERYALİZMİN ORTADOĞU'DAKİ KANLI BEKÇİSİNİN YANYANALIKLARI ELBETTEKİ İLGİNÇTİ.

Her biri elli yaşlarını gerilerde bırakmış İran elçilik yetkilileri ile altı pulu generaller dizisi, karşılarındaki adamın önünde eğiliyorlar ve teker teker el öpüyorlardı...

Açık ve saçık adıyla "Kalkınma İçin Bölgesel İşbirliği Örgütü" olan RCD zirve toplantısına katılmak üzere İzmir'e gelen İran Şahı Rıza Pehlevi, Çiğli havaalanında bu tabloda karşılandı...

Türkiye, İran ve Pakistan devlet başkanları ve delegasyonları arasındaki toplantılar iki gün sürdü ve bazı kararlar alınarak sona erdi.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki bir levasını oluşturmaktan öte bir anlam taşımayan RCD'nin toplantılarından ve kararlarından çok Türkiye'de İran Şahı konuşuldu.

BİR BAYRAM ABONESİ!

Ülkesindeki "cephe" yönetimini en kanlı, en azgın ve vahşi ölçülerde sürdü-regen Rıza Pehlevi, yıllardır zürriyet

hikayeleriyle meşgul edilmiş Türkiye'de yönetim benzerliklerine ilişkin değişikliklerden öte elbette bir çok yenilik de buldu...

İlerici basında, ülkesindeki vahşeti anlatan yazılar yer aldı ve halk arasında gerçek cehresi konuşuldu...

Bu arada bir rastlantı da ilginçti. Azılı bir Cumhuriyet düşmanıyyla kutlanan Cumhuriyet Bayramı'ndan sonra, 23 Nisan "Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı" da, gene azılı bir diktatörün Türkiye'de bulunduğu bir sırada kutlandı...

Son bir yılda listesine 50 ölü, terör, baskı ve yoğun bir şiddet uygulaması ekleyen cephe yönetimiyle, ülkesinde sayısız ilerici, devrimci ve yurtseverin kanına giren, Emperyalizmin Ortadoğu'daki kanlı bekçisinin yanyanalıkları elbette ilginçti.

"Kalkınma İçin Bölgesel İşbirliği" gibi bir takım kadife örtüler arkasındaki beraberlik, bundan bir süre önce bir heccinin ağzından açıkça ifade edilmişti.

Cepheci bakan, CIA'nın kanatları altında "MIT - SAVAK daimi ve organik" bağlılığından söz etmişti.

SAVAK VE ÖTESİ

Elbette Şah Türkiye'ye geldiği zaman elindeki ölüm makinası SAVAK konuşulacaktı ve öyle oldu.

Gerici ve kanlı Şah yönetiminde binlerce kişi öldürülmüş, işkence görmüş ve zindanlarda çürütülmüştü...

İran'da gene insanlar öldürülüyor, işkence görüyor ve zindanlarda çürütülüyor...

İran'ın devrimci, ilerici ve yurtseverleri Şah'a ve onun el ayak öptürerek kurduğu yönetime karşı günden güne gelişen mücadelelerini ölümleri pahasına sürdürüyorlar.

İran'daki kanlı dikta, kadın-erkek, tüm yurtseverlere ölüm yağdırıyor.

Benzeri uygulamaların Türkiye'de de yoğunlaştığı bu dönemde İran'da olup bitenler, dünyada olduğu gibi Türkiye'de de dikkatle izlenmektedir.

Türkiye'deki ilerici, devrimci, yurtsever güçler, İran'da öldürülen ve halen

işkence çeken kardeşlerini unutmuyorlar, isimlerini saygıyla, sevgiyle anıyorlar.

İSİMLER, İSİMLER...

Toplanabilen bilgilere göre, İran'da şehit edilen kadınlar şunlar:

Meniye Egrezade Kermani (Kurşuna dizildi), Merziye Ahmet Usku, Mehruş İbrahimi, Fatma (Katrin) Adli, Fatma Elder Niya, Fatma Şemse Nehani, Fatma Hüseyinpur, Perestu Sahi (İşkence ile öldürüldü), Prişte Heyati (öğrenci yürüyüşünde öldürüldü), Merziye Ahmedi, Nezhət Ruhi Ahengeran, Puran Yeddullahi...

SAVAK zindanlarında çürütülenler de var. Onlar da şunlar:

Şehit Rızai kardeşlerin annesi (üç oğlu da öldürüldü), şehit Hüseyin Tizabi'nin kız kardeşi, şehit Hanifneladın karısı, Bayan Dr. Salehi, Bayan Ezem Talgani, Meniye Bustani, Bayan Caffari, Fatma Cehrefi, Şehin Tevekkali (Zindanda bebeği ile yatıyor), Nahid Celalzade, Fatma Nehavendi, Simin Nehavendi, Şirin Meczed, Rokeye Daneşger, Bayan Dr. Mestur Ahmetzade (iki kardeşi de daha önce Şah'ın katilleri SAVAK ajanlarıca şehit edildi).

SAVAK zindanlarında ilerilerci, yurtseverler işkence görüyorlar. İşkence ile öldürülenler de şunlar:

Vartan Sola Halyan, Mahmut Kucək Şuşteri, Kliya Zahariyan, Perviz Hikmetçu (TUDEH Partisi Merkez Komitesi üyesi), Sotvan Menzevi, Hüseyin Heriri, Ayetullah Saidi...

Şahın elini öperek iş yapan yarıç-

TÜRKİYE' DEYDİ

YÜZKARASI YÖNTEMLER

İran ölüm fennanlarıyla kurşuna dizilek öldürülen yurtseverler de var. İşte onların adları: Kerametullah Daneşiyân, Mehdi Rızai ve Kardeşleri, Hüseyin Selahi, Hüseyin Teregol.

Türkiye'de yurtseverler polis desteğinde "devlete yardımcı güçler" tarafından öldürülürken, İran'da da aynı uygulamalar fazlasıyla mevcut.

Pusuya düşürülerek ya da açıkça kurşunlanarak öldürülenler de şöyle:

Rezevi (Tahran Üniversitesi'nde öldürüldü), Kandçi (aynı yerde öldürüldü) Bozorgniye (O da üniversitede öldürüldü).

Şah, sosyalist yazarları, düşünürleri de öldürttü.

Türkiye'de kitapları çocuklar tarafından sevilerek okunan Samed Behrengi Şah'ın ajanları tarafından öldürülenlerin başında geliyor.

Huşenge Tizabi de yazardı ve kurşunlanarak öldürüldü.

Hıro Golesorhi: şair. İşkence ile öldürüldü.

Yazar Naser Rehmani Nejad da halen hapiste. İşkencelere uğratıldı. Kaynar su içirilerek midesi yakıldı.

Dr. Saidi de, SAVAK zindanlarında ölesiye işkence gören yazarlardan biri.

SAVAK'ın işkence yöntemleri, insanlığın yüz karası. Tost makinalarına benzeyen ızgaralar üzerinde, tutuklular kızartılıyor.

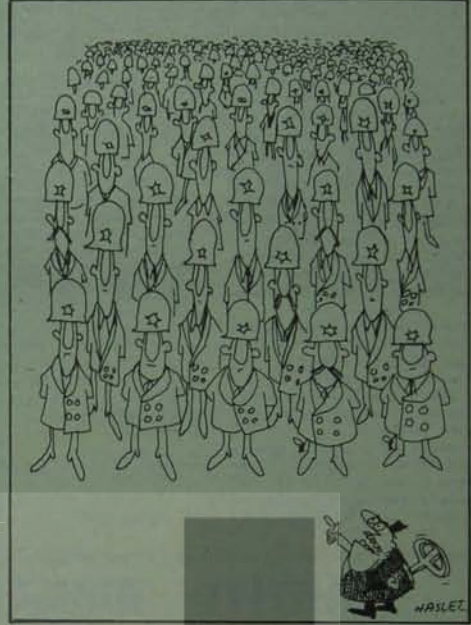
Bu işkencelerden hayatta kalabilenlerin ifadelerine göre, bir başka işkence yöntemi de, tutuklunun otlak vücudu üzerine konan zehirli böcek ve haşereler. SAVAK'ın bu amaçla kullandığı malzemeler arasında akrep ve çiyancılar başta geliyor...

Tutukluları ayaklarından tavana asmak ise bir başka yöntem. Ayaklarından asılı halde unutulmaları oluyor.

İran halkı yıllardır bu mezalim altında yaşıyor. Şah'ın 60 binlik SAVAK ordusu, yurtseverlere, sosyalistlere karşı ölüm mangalını halinde çalışıyor.

Son üç dört ay içinde öldürülenlerin listesi şöyle:

Bijen Cezeni, Hasan Ziya Zerifi, Aziz Zermedi, Abbas Sureki, Meşrif Kalentari, Mustafa Cevan Hoşdel, Kezem Zulenvar, Mehmet Çapanzade, Ahmet Celil Efşar, Rehim Efrahte, Mehmet Taber, S. Muhsin Hamuşî, Murteza Samitiye, Lebat, Mehse Bethai, Sasan Seyyî Behbehani, Ebdurnaz Müniri Cavit, Murteza Lebat Nejad, Sermedi Geuyran, Menige Eşrefzade Kermani...

CEPHENİN ÇALIŞMA BAKANLIĞI KUŞATMASI

Yıl 1975... Martın son günü; MC kuruldu. Bakanlıklar çok başlı ortaklarca paylaşıldı. MSP'nin şansına da Çalışma Bakanlığı düştü. MSP'li Çalışma Bakanı işe başlar başlamaz müsteşar ve iki yardımcısını değiştirdi. Yerlerine Maliye Bakanlığı'ndan bir hazine avukatı ile Bakanın eski avukatı ve bir hoca (1) atandılar. Bu atamalarla birlikte Çalışma Bakanlığında hızlı bir kıyım ve kayırma başlamış oldu. Bakanın MSP'li olmasına karşın yöneticilerin nitelikleri hayli ilginçti. Bu arada A. Tefik Pakso ile önceden avukat - müvekkil ilişkisi olan Sabri Aytemiz Çalışma Bakanlığını tek başına yönetmeye başladılar. CHP'nin boş bıraktığı kadrolara hızla MSP patenti altında MHP militanları dolduruluyordu.

Bu sırada Aytemiz ile Çalışma Bakanının arasına girenler olacak ki devreye kamu adına hiç bir önümlü dava sonuçlandıramayan müsteşar Mustafa Egeman girdi; Egeman, Aytemiz'i kızığa almayı başardı bir süre. Tam bu sırada, görevlerinden alınan eski Müsteşar Çetin Ziyalan ve yardımcıları Danıştay'a açmış oldukları davayı kazandıkları gibi yerlerine yapılan atamaları da iptal ettirdiler. Danıştay kararı Bakanlığa gönderilince Çalışma Bakanı: "...Hukuki mülhazalarla..." karara uymayacaklarını, atandıkları yeni görevi kabul etmeleri kaydıyla kendilerine maaşlarının ödeneceğini bildiriyordu Müsteşar Çetin Ziyalan ve yardımcıları Ünal Ege ve Vîsâlettin Pekiner'e...

MİSK'E KARARGAH ARANIYOR

Günler günleri, aylar ayları kovaladı. Danıştay'dan iptal kararları alındı. Aradan altı ay geçmiş olmasına karşın Müsteşar Çetin Ziyalan ve yardımcılarından Ünal Ege ile Vîsâlettin Pekiner'e maaşları ödenmedi... Kararnameleri iptal edenler hukukun yoklukları Yüksek Yargı organının kararına karşın yeni saray oyunları tezgahlanıyordu. MSP - MHP örgütlerine, el altından bilgi sızdırarak, parti militanlarının Devlet kadrolarına yerleşmeleri sağlanıyor, imamlar çalışma hayatının odak noktalarına getiriliyordu. Bir MSP'li olup bitenleri şu şekilde değerlendiriyordu: "Bizim açımızdan işlerin görülmesi olup olmaması önemli değil. Önemli olan; MSP'li olanların işe girmesidir!..."

Oylar hızla geliyordu, MİSK ile de organik bir ilişki içinde girildi. MİSK Bakanının her gün Çalışma Bakanlığında görünmesi artık yadırganmı-

yordu. Bu arada, MSP Ankara Belediye Meclisi üyesi İbrahim Ahi, kendisini Bakanlık Özel Danışmanı yerine koyuyor, kendisine Bakanlıkça ayrı bir oda bile veriliyordu. Ama bu zat'ın bordrolarda adı sımsı yoktu.

SINAV YÖNETMELİĞİ DEĞİŞİYOR:

Bir yandan MİSK ile organik bağlar kurulmaya çalışılırken, diğer yandan Çalışma Bakanlığı İller ve Tarza Teşkilatına Atanacak Personel Hakkında Sınav Yönetmeliğinin İş Müfettiş Yardımcılığına giriş koşullarına ilişkin 20. maddesinin (a) ve (c) fıkraları değiştiriliyordu. Bu değişiklikteki amaç; örgünü tek tip parti militanları ile donatmak ve iş hayatını ele geçirmek, böylelikle MİSK'in temellerini sağlamlaştırmaktır.

Yönetmelik değişikliğinin hemen ardından İş Müfettiş Yardımcılığı sınavı açıldı. Sınava herkes girebiliirdi. İmamı, polisi, vs. Yaş sınırı da 30'dan 35'e çıkarıldı. Sınav ilanı yıllardır gazetelerde yapıldı, bu kez sadece resmi gazetede duyurulmakla yetinildi. Esultu gazetesi ile MSP ve MHP örgütlerine gerekli bildirimler yapıldı.

Sınava katılanların kimlikleri ilginçti. Bakanlıkta Daire Başkanlığı yapan Abdul Gaffar Çayan da sınava katılıyordu. Bu arada İslam Enstitüsü Adana Bölge Çalışma Müdür Yardımcısı ile Ankara Bölge Çalışma Müdür yardımcısı ve Malatya İmam Hatip Lisesi Müdür yardımcısı da sınava girmeyi ihmal etmiyorlardı. Bunlar sınav sonuçları açıklanmadan sınavı kazandıklarını söylemekte hiç sakınca görmüyorlardı. Çalışma Genel Müdürlüğü Mali ve İdari İşler Daire Başkanı Abdulgaffar Çayan 93 puan alıyor, İmam, Komiser Bölge Müdür yardımcısı da Daire Başkanlığına takip ediyorlardı. Böylece Çalışma Bakanlığında da dörtlü koalisyon kuruluyordu. İmam - Komiser - Çalışma Genel Müdür Vekili Matemahik Öğretmeni M. Akkus ve Müvekkil - Avukat'tan oluşan bir dörtlü koalisyon. Ve sınavı 399 ülkücü - ümmetçi kazanıyordu...

İş Müfettiş Yardımcılığına yaklaşık olarak 300 kişinin alınacağı ilgililerce söyleniyordu. Zaten MSP Genel Başkanı'nın, Demirel'e vermiş olduğu 12 maddelik muhtıram içinde Çalışma Bakanlığı kadroları da vardı. Sessiz ve derinden bu işler böyle yürütülüyordu.

MİMARLAR ODASI PROVOKASYONA

Tütad Ankara Şubesi kongresinde bir provokasyon kongre taktiği haline getirildi. Ortaya atılan bir "usulsüz kayıt" iddiası kaybedilen kongreyi kazanmanın, hiç değilse orietlemenin aracı olarak görüldü. Kaybedildiği anlaşılan kongre kavgası çıkarılarak terk edildi.

Burada kalınmadı. Kongreden iki gün sonra Tütad 30 kişilik bir grup tarafından "ziyaret" edildi. Şubenin yeni yöneticilerinden İki dövuıldı, içinde bulunan diğer kişiler tartaklandı. Ünlü iddiasıyla kongreyi karıştıran 1627 no'lu üye de bu "eylemde" aktif yer aldı. Aynı 30 kişi daha sonra İlerici Gençlik dergisine gittiler, tehditler savurdular. Ertesi gün, bu kez değişik bir 20 kişilik grup Tütad'e tekrar geldi. Aynı tavrık ve tehditler devam etti. Demek ki provokasyon Tütad kongresinde kalmamıştı, sürdürülme iteniyordu. Üstelik başından sonuna kadar, bilinen taktilere başvurularak sürdürülen provokasyon bir kez daha astitip sofraya getiriyordu.

Mimarlar Odası yöneticileri ise kongreden iki gün sonra yayınlanan bültenlerinde "sahtekârlar" diye kökreterek sonuçları ortaya çıkarttıklarını içine düşmekten çekinmiyorlardı. Konuya uzaktan yakından ilgili duyan tüm yurtseverlerin bilgisine sundukları yazıda yer alan cümleler, yazan ele veriyor.

KONGRE NASIL ANLATILYOR?

"Kurul başkanlığı için üç aday görüldü. Birincisi mevcut Tütad yönetiminin ve belirli bir siyasi partiye eğilimi olanların desteklediği bir aday, ikincisi 'Demokratik Merkezîyetçiler' imzalı bir muhalefet bildirisi dağıtan ve bir başka siyasi partiye eğilimli olanların desteklediği bir aday. Sonuncu aday ise 'Teknik Elemanlar Devrimci Birliği' Grubu tarafından destekleniyor."

Grupları böylece tanımladıktan ve kendi yerini belli ettikten sonra yazar, bir sahtekârlık iddiası atmaya ne kadar hazır olduğunu gösteriyor. Basit bir toplama çıkarma işlemiyle ilk sahtekârlık keşfediliyor!

"Oylama sonucu adayların sırayla 123, 74 ve 94 oy aldıkları açıklandı"

Sonra oylamaya itiraz ediliyor.

"Yeniden oylama ve ciddi bir sayım yapıldı. İlk aday, seçimden çekilen muhalefet adayının oylarını da alarak 184 oy topladı (...) İlk oylamada adaylardan birine 13 fazla, diğerine 15 eksiği oy sayılmış olduğu da belirlenmiş oldu. İkinci oylamanın sonuçları, ilk sayımların yanlış olduğunu kanıtladı. Fakat kimse bu yanlış üstüne gitmek gereğini duymuyor. Şimdilik sadece 28 oyluk bir sahtekârlık sözkonusu."

Mantık oyunu mu, matematik oyunu mu? Ne olursa olsun varılan sonuç çok çirkin. Seçimden çekilen aday destekleyen birinci adayı desteklemeye zorunlu, yazara göre. Ne var ki, yazarın pek iyi bileceği gibi, ilk destekledikleri adayın çekilmesi üzerine delegelerin değişik adaylar için oy kullanması, kiminin oy kullanmaması, kiminin ise oyunu değiştirmesi hiç de şartırcı değildir. Bu yüzden de yapılan varsayım ve büyük bir hevesle varılan sonuç geçersiz olmaktadır. Ama yazar kapırmış gidiyor ve sırası gelmişken seçimden çekilen adayı da azarlıyor:

"Diğer üçünç nokta ise, muhalefet bildirisi yayınlayan bir grubun bütün söylediklerini yalaması ve 'ince politika' gereği bir 'ittifak' kurması. Ben ittifahtan inkâr edemez biçimde ve kime karşı yapıldığını zabıllara geçmiş olması önemli."

"Neden muhalefetten vazgeçtiniz de karışımıza geçtiniz, sizin yaptığınız ince politikadır, kime karşı ittifak yapıyorsunuz?" sözleri belki kongrede de yazıyı yazarlar tarafından kullanıldı. Ama bu, yukarıdaki satırlarda Mimarlar Odası bülteninde yer almasını açıklamaz. Ne böyle bir yaklaşım, ne de bu kadar insinmaya hazır bir sahtekârlık iddiası şimdiki kadar hiçbir meslek kuruluşunun yayınında görülmemiştir.

"1627 no'lu Tütad üyesi kürsüden özette şöyle konuşuyor: 'Ben Tütad'e 10 Nisan'dan sonra başvururdum, belirli bir siyasi parti yanısı olduğunu üne sürdüm ve beni kaydettiler!'"

PARTİYE OMUZ VERMEK ; YA HEP YA HIÇ Mİ ?

HAKKI SALT

Çeşitli kimselerde karşılaşılabileceğimiz, ama özellikle "sosyalist eğilimli" bazı aydın çevrelerde belirginleşen bir tutum var. Şöyle diyorlar: "Evet, sosyalist bir parti olmalı. Hem de çok güçlü olmalı. Zamanın olsa ben de partide çalışabilirdim. Ama işyerim o kadar çok ki. Kitap bile okuyamıyorum kaç aydır, nerde kaldı partide çalışmak! Hem insan bütün zamanını ayırıp şöyle gönlüncü bu işlerle ilgilenedikten sonra partide çalışmaz ki."

Yani deniyor ki partiye ancak bütün zamanını partiye ayıranların bir yararı olabilir. Benden hiçbir şey beklemeysin. Gönlümün istediğince çalışmaktan sonra parti için hiç çalışmayayım daha iyi.

Önce sormak gerek böyle düşünenlere, tüm emekçiler aynı şekilde düşünse çalışarak insanca yaşamın mücadelesi verilebilir miydi? Evet, profesyonel kadrosu bir sosyalist partinin yükünü omuzlayan en güçlü parçasıdır. Ancak bir sosyalist parti profesyonel kadrosunun ötesine taşamazsa, toplumsal yaşamın her alanında varlığının önemini kanıtlayamazsa bu kadroya ne gerek var?

Bugün kitlelerin demokratik taleplerinin karşılanması, faşizan baskılara karşı ve sosyalizm için mücadele diyorsak, bu tüm çalışanların lokavet silahıyla, polis gücüyle karşılamadan iktisadi taleplerini savunabilmesi, bilginin yavaşlıkla karşılanmadan gelişebilmesi, yazının, resmin, heykelin, müziğin, sinemanın vb. sansürle, 141-142 ile boğulmadan ortaya çıkabilmesi için verilen ve verilecek olan mücadelelerden tutun da, çalışan her bireyin daha iyi yeme, barınma, sağlığını koruma, kültür edinme olanaklarına kavuşması için mücadele etmeye dek uzanmaz mı? Günümüzde düzenin emeğiyle geçinen birisinin karşısına tehditlerle, haksızlıklarla, eşitsizliklerle çıkmadığı bir alan yoktur. Burjuvazinin yıllardır süren baskısı, toplumsal gelişme ve bilinçlenme karşısında, kendi sonunu hazırlayan boyutlara ulaşmıştır. Kişi bu baskıcı sermaye düzenine karşı vermesi gereken mücadelede Parti ile bağ kurmadan başarı sağlayabilir mi? Ya da Parti kitleler bu mücadelede emedikçe hedeflerine ulaşabilir mi?

İkincisi, bütün zamanı Parti'ye ayırabilince kişinin "gönlüncü" çalışabileceği de nerden çıkıyor? Bütün bu mücadelelerin içinde kitleleri örgütlemek, eğitmek, yayın organları çıkarmak, bir yüzyıldan beri ortaya çıkmış ve çıkmakta olan bir yayın teorik ve pratik gelişmeyi öğrenmeye çalışmak hangi devrimci bunlarla "gönlüncü" uğraşabilecek zamanı bırakmış?

Şimdi şu içinde yaşayıp durduğumuz hayata şükârsız bir bakalım. Örneğin şu ilaç tüccarı daha çok ilaçatabilmek için mi AP'ilerle sıkı fikri ya da da fabrikatör daha çok ilaç üretebilmek için mi MMP'ilerle ilişki kuruyor? Evet belki bu partiler arası bu işlere de yarıyor ama ilaç tüccarının da fabrikatörün de temelde kolladığı bu partiler aracılığıyla tüm toplumu etkileyecek konularda etkin olabilir olanağı kaçırılmaktadır. Yani gündelik işlerinin içine gömülüp kalmadan, genel ve uzun dönemli çıkarları için de çalışmaktadırlar. Denilebilir ki onların partileri zaten iktidarda. Bu yüzden işleri

çok daha kolay. Evet doğru. Ancak sanıyor musunuz ki bir gün gelir bu partiler iktidardan uzaklaştırılırsa bu adamlar partilerine bugün olduğundan çok daha fazla destek olmayacaklar? Ayrıca kuşkusuz sosyalist mücadeleye katkıda bulunabilmek neresinde bakılırsa bakılınsı çok daha zor bir uğraştır. Ama başka çare de yok. İşyerinde, okulda, karakolda, tiyatrodaki kısaca hayatın her alanında düzenin karşımıza çıkardığı engellerle mücadele etmek hakkını kullanmak, şu ya da bu şekilde artık Parti'den ayrı düşünülemez. Yeter ki bu sorunlar karşısında bilinçli bir sorumluluk duyulabilir.

Bu yaşamın içinde olan birisinin yaşamın kedisıyla ilgilenemeye zaman bulamadığını söylemesi, bir insan olarak sahip olduğu en büyük yeteneğine karşı gösterdiği bir saygısızlıktır. Düşünmeye karşı saygısızlıktır. Ateş pahası fiyatları kuzuluyor da bunun sonuçlarıyla mücadele edecek zaman mı bulunamıyor? Bu zamansızlık daha hangi alanlara uzanıyor acaba? Yoksa insan şu geçip giden yaşamının daha iyi olabileceğini de demeye böyle olduğunu düşünmeye de mi zaman bulamıyor? Maazımızdan, ücretimizden kesilen vergilerle canımız yanıyor da bunun Yahya'nın suntuallarıyla ilgisini düşünecek zamanımız mı olmuyor? Yoksa bunlarla mücadelelen Partiyeye omuz omuza vermeden yürütülemeyeceğini düşünecek zamanı mı bulamıyoruz?

Hayır, zaman asla bir sorun olmaz. Evet, emekçilerin bilinçlenmesinde, ekonomik mücadele, dolayısıyla zaman, önemli bir yer tutar. Ancak emekçi kitlelerin politik uğraşının önemli hızla kavradıkları bugünün aydınlarını, aydın olmalarının gereği, ekonomik bilinçlenmeyle fazla ayrılanmadın Parti'nin önemini kavramaları gerekmez mi? Emekçi kesimler arasında partilileşme bir zorlukla boğuşarak köklü adımlarla ilerlerken, bir kısım "sosyalist eğilimli" aydın ancak vokulluşur ya da faşizm gelirse mi Parti'nin ne demek olduğunu anlayacak? İçinde bulunulan mücadelelerin çok yönüllüğüne ve başarılması gereken köklü atılımları düşünmek yetmiyorsa faşizmin karşısına dikiliveren kanlı yüzü de mi, Parti üyesi olmasak bile, Partinin, onun verdiği mücadelelerin var gücümüzde desteklenmesi gerektiğini anlamamız sağlayamayacak?

Evet, günümüzde "sosyalist eğilimli" olmak artık hem daha kolay hem de zordur. Kolay çünkü artık güçlü bir işçi tabanı üzerine oturuyor sosyalist hareket. Zor çünkü artık sosyalist hareket sosyalist olan bireyin kendisiyle ilişki içinde olmasını gerektiriyor. Sosyalist hareketi temsil eden Partiyeye ilişki içinde olmasını gerektiriyor. Aksi durumda Sol'dan "afaroz"(1) edileceği için değil, demokrasinin ve sosyalizm yolunda yatan kendi öz çıkarlarını koruyabilmek için bu böyle. Yoksa bir takım aydınlarımız o pek küçümeyip durdukları tüccarlar kadar da mi kavrayamayacaklar, çıkarlar ile politik arasındaki bağı? Yoksa bütün çıkarları bu düzende mi yatıyor? Yoksa hızla değişen koşullar karşısında "aydın"lıklarını sürdürmek istemiyorlar mı artık? Unutulmamalıdır ki özgürlük zorunlu olanın anlaşılmasında yatar.

YÖNETİCİLERİ TARAF MI ?

Yazda yer alan ibareler bunlar ama gerçekte konuşmacı, "belirli bir siyasi parti yanlısı olduğumu" değil, "TIP yanlısı olduğumu" diyor. Çocukların inamayacağı böylesi bir olaya Mimarlar Odası bülteni yazarları inanıyor. 1627 no'lu üye "TIP'li olduğum için çay ikram ettiler" dese ona da inanılacak ne dedeyse. Ancak olay inandırıcı değil; üstelik 1627 no'lu üye bültenin çıktığı tarihte Tüted merkezinde bulunuyor, çay içmek için değil, adam dövmek için. Şu da cevaplandırılmaldır: İsrarla sorulduğunda halde No. 1627 neden kendisini Tüted'e kimin kaydettiğini, fişini kime verdiğini söylemedi? Bülten yazarı bulma inandırıcı bir yanıt buluyor mu? Bulmadığı gibi No. 1627'nin sözlerini delili niteliğinde sayıyor:

"Bir delegenin zapta geçen sözleri ile açıklığa ortaya çıkan hayati sahtekârlığı bulaştırdığı pişinlik mutlaka temizlenmesi gerektiği vurgulanıyor."

Oysa, senelerdir meslek kuruluşlarının ücretli kadrolarında bulunanlar, çok demek kongresi görünüş geçmişi olanlar, bazı delegelerin bu kongrelerde "yalan" söylediğini de bilirler. Hem de "devrimci taktik" adına yalan söylediğine biryerlerde raslamış olmalılar. Çok kimse senelerdir oportünizm ve r vizyonizmle mücadele ediyor muhanesiyle yalan kullanımına çok sık tanık olmuştur. Mimarlar Odası bülteni yazarı ise

"Üyelerin zapta geçen konuşmaları ile açıklığa ortaya çıkan hayati sahtekârlığı üzerine yazılı bir önerge verildi."

Buraya kadar iddialar ve peşin hükümler vardı. Buradan sonra ise yazar, delegelerin ve kendisinin yaşadığı olayları başka türlü anlatıyor. Yani tahrifata ve "yalan" a başvuruluyor.

"Kendilerini tutarlı devrimci çizgiye gören kişilerin, 'maceracı' diye nitelendirildikleri kişilerle kavga etmeye kalkışmaları 'gerçekten çok ilginç bir olay' olarak nitelendiriliyor. (...) Bu arada 'sahtekârların' çevresindeki militanlar kavga çıkartmak için sarkeli kışkırtmalar yapıyor... fakat salon olay çıkmasına meydan vermeden terk ediliyor. Salonda kalan grubun saldırgan militanları, 150'

yi aşkın kişinin salonu terk etmesini bekliyor ve son 3 kişinin üstüne saldırıyor. Son çıkan 3 kişi 20-30 kişinin saldırısına uğruyor ve hırpalanıyor. Salonu terk edenler, arhadaslarının dövlmesi üzerine koşarak geri dönüyorlar, fakat 'Devrimci Birlik' grubundan üyelerin çabaları ile olay büyümeden önleniyor. 'Devrimci Birlik' grubu üyeleri, salonu 'Bağımsız Türkiye - Kahrolsun Faşizme...' tempüsü ile terk ediyor."

Yazara göre olaylar böyle, gerçekte ise öyle değil. Yazar ısrarla kavga kışkırtıcılığını aralarında bol miktarda Mao-cuların da bulunduğu "Devrimci Birlik" i destekleyenlerce yapıldığını, koltuk kollarının koparılıp çeketlerini olduğunu gizlemek istiyor. "Militanlar" tanımlamasının kimin için kullanıldığını çok açık olmakla birlikte kavgaçı bunlar çıkarmıyor. "Saldırgan militanların" son 3 kişinin üzerine saldırdığı da başka bir yalan. Çok "hırpalandı" diye daha sonra Tüted'in, İlerici

nin basılmasına neden olan kişinin, salondan çıkarken sağa sola laf atması, küfür etmesi ve çıkardığı kavgaçının ilk yumruğunu atması bülten yazarının gözünden kaçmış olamaz. Hem de kongreyi terk edenlerin en az yarısı salondayken. Kavga olayının Tüted'in ve İlerici Gençlik'in basılmasına bahane yapıldığı biliniyor. Oda bülteni yazarı ise yangına körükle gidiyor.

Tüted ilgilileri iddialarla ilgili açıklamaları herhalde yapacaklar. Zabıtlara pek meraklı bülten yazarı provokasyon da taraf olan bir yazıyı Mimarlar Odası Haberler bülteninde yayınlıyor. Oda başkanı da buradan aldığı hızla Tüted'i de aşiyor, başka demokratik kuruluşların yöneticileri hakkında mesnetsiz iddialar ileri sürüyor. Oda başkanı kongre öncesi hafta Tüted'e gelip, başka şehirde olduğunu, TIP yanlısı olduğunu söyleyip, bu yüzden de deleğe yapılımasını rica edenleri kimin gönderdiğini biliyor mu? Biliyorsa onlara ne cevap verdiğini de biliyor mu?

Tüted'e yapılan saldırı karşısındaki tutum, meslek kuruluşlarında birlikte çalışacaklarla çalışmayacakları ayrıştırmak. Mimarlar Odası bülteni bu kez de "saldırganlara" karşı kükreylebilecek mi? Şimdi ortada kendinden menkul iddialar değil, anlamlı somut saldırılar vardır.

«DEMOKRASİYİ GENİŞLETMEK BİZE DÜŞMEZ»

Demokrasiyi genişletmek onlara düşmez, demokrasi mücadelesi de onlara düşmez. Bunlara karşıdır. "Tek Yol Devrim" sloganını demokrasi lesinin karşısına çıkarmayı marifet yuttanmışlardır, o kadar uzaktadırlar ki, yünüyüşleri kişiye dönüp "halkımız saflara" diye bağlanmasını teşvik ederler, sonra da halkı mücadeleye getirmek için çaba sarfettiklerini zannederler. Sınıf mücadelesinin dünya ölçüsünde ve Türkiye'de çok çeşitli biçimler aldığından, çok boyutlu olduğundan habersizdirler. Burjuvazi ve işçi sınıfı arasında, siyasi ve ekonomik iktidarı elinde tutan gericilikle tüm emekçiler arasında, bir mevziden ötekine verilen kararlarıyla mücadelede burun kıvrınırlar. "Türk içinde demokrasi mücadelesi" diyerek bunu küçümsemeye çalışır, böylece kendilerine devrimcilik payeleri verirler.

Evet, Tüted kongresinde kürsüden "demokrasi mücadelesi bize düşmez" denmesiyle, Tüted'in ve İlerici Gençlik Dergisi'nin basılması birbirini bitiren olgulardır. Burada gelişki gibi görünen tek şey, demokrasi için mücadeleye bu kadar ters düşen kişilerin, meslek kuruluşlarının yönetimini ele geçirmek için böyle hırçın bir kavgayla girişmeleridir. Oysa bunda şaşacak bir yan yoktur. Meslek kuruluşları bazılar için ekmeğe kapısı olabilir; bazılar da devrimcileridir.

Bu doğal beraberlik işleri baskınlar venneye, adam dövmeye vardır. Ancak, iş buraya varınca soruna bir boyut daha eklenir. Böyle baskınlar ne yapana yarar sağlar, ne de saldırıya uğrayana. Bu saldırılardan tek yararlanan burjuvazidir. Hiç kimsenin kuşkusunu olmasın; provokatörler bu saldırıların içinde, ya yaptırın, ya yapan, ya akıl veren, ya destekleyen, ya da cesaret veren olarak vardır. Çünkü devrimciyim diyen ve en azından faşist saldırıları birlikte göğüslemesi gereken insanlar arasında kan sokmak provokatörlerin arayıp bulamayacağı bir iştir.

Tüted baskıncılarından biri, de basmışlık, gerekirse tekrar basarız" diyebilmiştir. Bu genç, şunu bilmelidir ki, beğendiği anlaşılın öncülerinin arasından, teselli ajan-provokatör çıkmıştır; delirdiği yaygın şekilde söylenenler çıkmıştır; bunlar arasında "ah ne yanlışlar yaptım" bahanesiyle sosyalizmden elini eteğini tümüyle çekenenler çoğulmaktadır, bunlar yanında elbette tutarlı değerlendirmeler sonucunda sosyalist mücadele içinde sağlam bir yer alanlar küçümsenemeyecektir sayıdadır. Bu genç ve diğerleri, dığını bilmelidir. Bu ve benzer olaylar hiç tesadüf olmamıştır. İki ay kadar önce TUM-DEK ve İlerici Gençlik Dergisi'nin basılması da tesadüf değildi. Sorumlusu olan ajan-provokatör bilinir ve yerli gelince de teşhir edilir.

Olup bitenleri serinkanlılıkla değerlendirilmeli, duygusalıktan sıyrılmaya ve tesadüfere inanılmamaya başlı. Faşizme karşı gerçekten etkili mücadele vermek istiyorsak kurallardan biri bu: Malatya'da üç genç huuharce katledildi. Ele geçmeleri tesadüf sayılmamalı. Kurtuluş'da polislin ateş açmaması halinde kimsenin duymayacağı bir eylem sırasında iki genç öldürüldü; polis arabalarının önce ortalıkta hiç görünmeyip, aniden meydana sarmaları tesadüf sayılmamalı. Kimileri duygusallığı körüklemekten yarar umarak kahramanlık türküleri yakabilir, yeter ki esas önemli meseleler gözden saklanmasın. İlker'in, Yusuf'un, Burhan'ın, Fşari'nin nasıl öldürüldüğü hiç unutulmasın. Faşizmin zulmine ve saldırısına karşı onu yenecek mücadeleyi, yeni kitleleri örgütlemek gerekir, yersiz eylemlerle devrimcilerin çok kıymetli olan hayatları ucuzlatılmaması.

Daha zaman geçmiş sayılmaz, soğukkanlı olunabiliyorsa hareket içindeki kışkırtıcıları, tahrikçileri, muhbirleri temizlemek için çalışılmalı. Onları aradan çıkarmak gerekir ki ideolojik mücadele bahanesiyle devrimciyim, sosyalistim diyenler arasında kan girmesin.

Bu hatırlatmalar bazılarını rahatsız edecektir. Bazıları da "dedikodu yapıyorlar". "onuk konuşunlar" diyerek namus ve ahlak edebiyatı yapıp kendini aldatacağına, başlarını ellerinin arasına alıp düşünmeli, sırtlarında ağır sorumluluğu hissetmelidirler.

YASAL SOSYALİST PARTİYİ "PROVOKASYON" SAYMAK VE BU GÖRÜŞÜ İŞÇİ SINIFI İÇİNDE VE AYDINLAR ARASINDA YAYMAYA ÇALIŞMAK BURJUVAZİNİN DEĞİRMENİNE SU TAŞIMAKTIR. SOSYALİZM MÜCADELESİNDE YASAL OLANAKLARI SON KERTESİNE KADAR KULLANMAKTAN KAÇINMANIN NE TEORİDE, NE DE PRATİKTE YERİ VARDIR. BU, BURJUVAZİNİN KOYMADIĞI SANSÜRÜ KENDİ KENDİNE KOYMAKTIR. BUNDAN DA ÖTE, İŞÇİ SINIFININ YASAL PARTİSİNİN OLANAKSIZLIĞI KONUSUNDA BURJUVAZİYE VE İKTİDARINA SOSYALİZM ADINA FETVA VERMEKTİR. BUNUN İÇİN DE "PROVOKASYON"UN TA KENDİSİDİR.

✳️ park başak tan

BURJUVAZİNİ VE

BEHİCE

Gençliğe yapılan silahlı saldırılar ve bu saldırıların yarattığı canli ve ölümlere yol açan kanlı sonuçları son günlerde tüm ülkeleri aşan boyutlara ulaştı. Bir sağ-sol çatışması değil, sağ'ın tek tarafı ve güvenilir görümlerine hiç engellemeneyen, öldürme kastıyla açık saldırıların geliştiği artık hiç kimsenin tartışmayacağı bir gerçeklikle ortaya çıktı. Bu kanlı saldırılar, başta üniversiteler ve öğretmenler olmak üzere tüm öğretmen kurumlarını, öğretmenlerin ve öğrencilerinin "solcu"lardan temizlemek, geri kalan kitlenin baskı altına alıp "ülkücü" (ırkçı, şoven, milliyetçi) ve/veya "akıncı" (seriatçı, yobaz) ideolojiyle partilendirilme amacıyla yöneliktir.

Türkiye'de tüm demokratik, ilerici, sol, sosyalist akım ve hareketleri bastırarak, toplumun şu ana kadar gelişimini sağladıkları için öğretimin ve genç kuşakların kontrol altına alınması ve "hizaya getirilmesi" şart görülmektedir. İdeolojik düzeyde yapılmak istenenin bir ön veya yan koşulu olarak görülmesindedir. Toplumda bir ölçüde büyük manşetlere verilen olaylar her zaman en önemli, toplumun gündemini belirleyici olaylar değildir. Bu ön plana çıkarılan olayların ardında ve altında yatan, haber olarak küçük manşetlere veya iç sayfalarda verilen olaylara, gelişmelere bakmak gerekir. Bunu yaptığımız zaman, büyük sermaye sınıfının işçi sınıfından ayrıktarlarının ve taleplerinin git-tiğe yoğunlaşmış ve tutumunun sertleştiğini ve MC İktidarında da aynı çizgiyi açıkça benimsediğini görüyoruz.

Sermaye ve onun politik çıkarlarında en çok sözü edilen konu "çalışma barışı"dır. Bunun anlamı, işçi sınıfı mücadelesinin, direnişlerinin, ücret ve işverene mali külfet yükleyen ekonomik/sosyal hak taleplerinin durdurulmasıdır. Ücretlerin dondurulması, hak taleplerinin dışlanılması açıkça dile getirilmektedir. Bunun gerçekleştirilmesini için de sendikalar hareketi "düzene sokulması", kendilerinin de yinyle, ücret ve hak taleplerinin "ölçülüz" artmasına sebep olan "sendikalar arası rekabet ve mücadelelerin" ortadan kaldırılması şart görülmektedir. İşçi sınıfının ekonomik mücadele araçları olan sendikalar kontrol altına alınabilen ki, ücret ve hak talepleri dondurulabilir. Büyük

burjuvazi daha 1970'de 274 sayılı sendikalar kanununu değiştiren kanun tasarruflarının kabulü ile bu temel dileğini gerçekleştirme yoluna gitmiştir. Ama işçi sınıfının 15-16 Haziran hareketiyle gösterdiği tepki tasarrufların kanunlaşmasını önledi. Sıra gelmişken hatırlatalım ki, Millet Meclisi'nde tasan lehinde oy kullanan CHP, işçi sınıfındaki güçlü tepki üzerine Senato'da aynı tasarıya karşı çıktı.

Ayrıca önce, yaz sonlarında, işverenler Çınar Oteli'nde yaptıkları iki gün süreli kapalı toplantılarda yukarıda belirttiğimiz taleplerini saptamışlar ve bunların gerçekleştirilmesini hükümetten istemeyi tartışmışlardır. Ondan sonra da bu talepler tekrarlandı durdu. Son günlerde Demirel ve Erbakan'ın verdiği demeçler MC İktidarının ücretlerin ve diğer taleplerin dondurulmasından yana olduklarını üstü örtülü ifadelerle yer bırakmayan bir açıklıkla ortaya koydu. Demirel televizyonda yayınlanan bir demeçinde kanun ve tavan ücretlerin saplanmasından söz ederken, Erbakan iş adamlarıyla yaptığı bir toplantıda ücretlerin bir "çerçeve" içinde kalması gerektiğini belirtip beşyüz liraya iş arayanların yanında binlerce lira alan sendikali işçilerin ücret artış taleplerini yerdirdi.

Gençlere kanlı saldırıların rekor düzeyde ulaştığı son iki hafta içinde büyük burjuvazinin sesi de daha yükselmiştir. Büyük burjuvazinin örgütü olan Türk Sanayicileri ve İş Adamları Derneği başkanı Feyyaz Berker'e göre "işçi-işveren ilişkilerinde bugün ortaya çıkan durum", mevcut ve yeni yatırımları etkileyecek ve "ekonomiyi uçurumsu doğru sürükleyecek" kadar vahimdir. Berker'e göre, "Kavga, 870 bin sendikali işçi ile bin kadar sanayi işletmesi arasında sürüp girmektedir." Böylece Berker, durumdan büyük tehlike sermayenin rahatsız olduğunu ve yukarıda sözünü ettiğimiz taleplerin bu kesimde geldiğini açık seçik ortaya koymuş olmaktadır. Berker'in önerdiği çözüm, işçi ve işverenin "ele vererek" üretimi artırılması ve "tüketicinin satın alma gücünü düşürmeyecek şekilde maliyet ve fiyat artışlarını" önlemeleridir. Fiyat artışları önlenemeyeceğine ve gerçekte önlenmek de istenmediğine göre, "maliyet artışları'nı önlemek üzere ücret artışları dondurulacaktır. Berker'in önerisi, sermaye-emek arasında sınıfsal uzlaşma ve işbirliğidir ki, bu, faşizmin tipik öneri ve gerekçeleri arasındadır.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİNE İKİLİ BİR TAKTİK UYGULANMAK İSTENMEKTEDİR: YA OPORTUNİZM, REVİZYONİZM, PASİFİZM VEYA PROVOKASYON SUÇLAMALARIYLA TIP'NI İŞÇİ SINIFI İÇİNDEKİ SOSYALİST POTANSİYELİN VE DEVRİMCİ AYDINLARIN, GENÇLERİN GÖZÜNDEN DÜŞÜRMEK, BU ÇEVRELERDE PARTİYİ İTİBARSIZ KILMAK; YA DA, PARTİYİ BU DURUMDAN KURTULMAK VE SOSYALİSTLİĞİNİ, DEVRİMCİLİĞİNİ KANITLAMAK AMACIYLA HESAPSIZ, MACERACI YOLLARA İTTELEMEK.

Feyyaz Berker önerilerini, işçi sınıfı için, dışı çekirdekli işçi zehirli bir hap halinde sunarken bir kesim işverenler daha sert bir tutum içine girmişler ve sertliklerini bir şeker tabakasıyla örtmeye dahi gerek görmemişlerdir. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun 11. Genel Kurulunda bütün işverenler "dayanışma ve güçlenmeye" çağrılmışlardır. "Çalışma barışı" üzerinde ısrarla durulmuş ama bu barışın, Berker'in önerdiği gibi "işçi ile işverenin elele vermesi" ile değil, işverenlerin dayanışma ve güçlenmesiyle sağlanacağı vurgulanmıştır. "İşçi sendikaları ile bir temas yapıp yapılmayacağı" konusunda bir soruyu Konfederasyon Genel Başkanı Yardımcısı Baydur, "çalışma barışının işverenlerin güçlenmesi ile sağlanabileceği" şeklinde cevaplamış ve "Güçlü olana yaklaşıyor. Lokavti gücü, grev gücünü aşmış gün el uzatılacaktır." diye eklemiştir. Bu çeşit konuşmalarla sanayiye sınıf, işçi sınıfına dipdedüz savaş ilan etmiş duruma girmişlerdir.

Burjuvazi için en kestirme yol tam boy açık faşizme gitmektir. Ama burjuvazinin buna gücü ve cesareti yetmemektedir. Büyük sermaye, hegemonyasını burjuvazinin kesimleri içinde dahi kabul ettirecek, hele toplumun demokratik güçlerine, işçi ve emekçi kitlelerine dayatılabilecek güçte değildir. Dünyadaki tüm faşizm uygulamalarından çıkan ders de cesaret verici değildir. Her ne kadar bu rejimlerin büyük sermayenin çıkarları için "biçilmiş kaftan" olduğu kanıtlanıyorsa da, kabeli olmadıkları, sonunda toplumu daha büyük dar boğazlara sürükleyerek devrildiği de her seferinde ortaya çıkmıştır. Bu durumda burjuvazi bir yandan tam boy faşizme gitmeyecek girişimleri desteklemekte, devlet mekanizmasını, öğretme sistemini, sendikal örgütlerin faşistleştirilmesi veya en azından sağcılaştırılması operasyonlarına yerel ışık yakmakta; öbür yandan da "kitabına uygun" "örgütlülüğü çoğulu demokrasi" görünümünü sürdüren "tedbirleri" almaya yönelmektedir. Bir CHP-AP koalisyonu, bu olmazsa CHP'nin bir başka hükümet formülü bu sonuncu tasarrufların kapsamı içindedir.

Bu noktada, CHP'nin son zamanlardaki işçi sınıfının sendikalar örgütlenişini (Türk-İş ve DISK'i) birleştirme, en azından uzlaştırma ve CHP'nin işçi sınıfı ile bütünleşmesini sağlama öneri ve girişimleri anlam kazanmaktadır. Sendikalar arası "koalisyon" ve CHP'nin işçi sınıfı ile bir ölçüde bütünleşmesi sağlanabilir, bu, CHP'yi iktidar partisi alternatifleri olarak düşünmeye başlamış olan burjuvazinin çok işine gelir. İşçi sınıfı içinde desteğini güçlendirebilir CHP İktidar "çalışma barışı"na daha kolay sağlayabilir ve "ülkenin yüksek çıkarları" adına işçilerin ücret ve hak taleplerini dışlayabilir. Oldum olası her yerde sosyal demokrat partiler büyük burjuvazinin ikinci seçeneği olmuşlardır.

N HESAPLARI

TİP

BORAN

Bu çizdiğimiz genel tablo içinde DISK'in üst yönetiminin örgüt yapısını gittikçe CHP'leşirmeye yönelmesi sosyalist sendikaların örgütten dışarı atma girişimleri de önemli bir anlam kazanmaktadır. Böylece DISK de burjuvazinin istediği hizaya çekilmeye çalışmaktadır. DISK'in üye sendika sayısının artması, işçi tabanının genişlemesi, DISK'in ilerici, devrimci niteliğini zedelememesi, daha geri çizgilere çekmemesi şartıyla olumlu karşılanacak, desteklenecek bir gelişmedir. Amaç her ne pahasına ve her ne biçimde olursa olsun işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak değildir. Türkiye İşçi Partileri, DISK'in ilerici niteliğine halel vermeden, bu niteliği daha da geliştirerek, işçilerin DISK'in çatısı altında toplanmalarını çabası içindedir.

Demokratik özgürlüklerin geliştirilmesini CHP'den bekleyen, bugün için CHP'nin dışında sosyalist yasal bir partiye gerek görmeyen, işçi sınıfının "öz partisi"nin kuruluşunu CHP'nin iktidara gelip 141 ve 142. maddeleri kaldırmasını erleyen görüş ve bu görüşün sahipleri de aynı çizgi üzerine düşmektedirler. Hele, yasal sosyalist partiyi "provokasyon" saymak ve bu görüşü işçi sınıfı içinde ve aydınlar arasında yaymaya çalışmak burjuvazinin değerlerine su taşımaktır. Sosyalizm mücadelesinde yasal olanakları ne kertesine kadar kullanmaktan kaçınmanın ne teoride, ne pratikte yeri vardır. Bu, burjuvazinin koymadığı sınırları kendi kendine koymaktır. Bundan da öte, işçi sınıfının yasal partisinin olanaksızlığı konusunda burjuvazi ve iktidarı sosyalizm adına fetva vermektedir. Bunun için de "provokasyon"un ta kendisidir.

Kaldı ki, günümüz dünyasında hiç bir ülkede demokratik özgürlüklerin geliştirilmesi burjuvaziden ve burjuva partilerinden beklenemez. Burjuvazi tüm kesimleriyle ve burjuva partileri tüm çeşitleriyle demokrasi mücadelesinde öncülük niteliğini yitirmişlerdir. Bugün yalnız sosyalizm mücadelesinin değil, demokrasi mücadelesinin de öncülük, motoru işçi sınıfı ve onun politik örgütü, partisidir. Daha "liberal" olan burjuva partilerinin o çizgide tutulabilmesi için bile onların solundan, işçi sınıfının politik hareketinden, yerine göre eleştiriler ve uyarılar, yerine göre destekleyici girişimler gelmesi şarttır. CHP liderliği ülke kamuoyu önünde demokratik özgürlük konusunda tahhüde girmiştir. Sosyalistlerin CHP karşısında izleyecekleri politika, onu bu tahhütlerini yerine getirmeye yönelik politikadır. İşçi sınıfının

politik düzeyde yasal örgütlenmesinin mümkün olduğu hallerde bu örgütlenmeyi gerçekleştirmek ve geliştirmek sosyalistlerin kaçınılmaz görevidir. Türkiye İşçi Partisi'nin kuruluşu ve bir yıla yakın faaliyetleri böyle bir örgütlenmenin mümkün olduğunu kanıtlamıştır. Ama hareketin rizikoları varmış, burjuvazi ve maşaları olaylar çıkarır, saldırılar düzenler, kadroların parçalanabilirdi! Elbette. Nerede ve ne zaman işçi sınıfının politik hareketi dikensiz gül bahçesine yürür gibi yürümüşür? Örgüt ve kadrolar mücadele içinde yoğunlur, biçimlenir, çelikleşir ve bu arada kurbanlar da verir. Burjuvazi ve iktidarları her zaman işçi sınıfının sosyalist hareketini engellemek, bastırmak isteği ve çabası içindedirler. Bunu tam başaramıyorlar, güçleri yetmediğindedir. Bu güçsüzlüğü daha da arttırmanın yolu yasal olanakları elinin tersiyle itip beklemek değil, onları sonuna kadar kullanıp işçi sınıfını örgütlemektir.

Çizmeye çalıştığımız, burjuvazinin hesaplarına uygun düşen bu tabloda o hesapları bozan bir olgu vardır; işçi sınıfı içinde sosyalist birikimin oluşması ve artması ve bu birikimin giderek Türkiye İşçi Partisi'ne yönelmesidir. Türkiye İşçi Partisi bu birikimin yüze çıkmasının bir ifadesi olarak kurulmuş ve kurulduktan sonra bu birikimi daha da kendisine çekmeye başlamıştır. Burjuvazi, iktidarları ve T.I.P.'ne karşı olan diğer çevreler, Parti'nin belirli bir politik çizgiyi titiz bir tutarlılıkla ve sebatla izlediğini, bu çizgiden ne sağa, ne sola sapılmıyacağını bilmektedirler. Bu çizgi, Türkiye'nin somut, canlı gerçekliğinde verilmiş ve yaşanmış on beş yıllık mücadelenin kazandırdığı deneyimler ışığında, somut gerçeklerin bilimsel sosyalizm açısından somut tahline dayanan en geçerli çizgidir.

Burjuvazinin ve T.I.P.'ne karşı olan diğer çevrelerin hesaplarını bozan bu durumda, Türkiye İşçi Partisi'ne ikili bir taktik uygulanmak istenmektedir: Ya oportünizm, revizyonizm, pasifizm veya provokasyon suçlamalarıyla T.I.P.'ni işçi sınıfı içindeki sosyalist potansiyelin ve devrimci aydınların, gençlerin gözünden düşürmek, bu çevrelerde Partiyi itibarsız kılmak; ya da, Parti'yi bu durumdan kurtulmak ve sosyalistliğini, devrimciliğini kanıtlamak amacıyla hesapsız, maceracı yollara itelemek. Birinci almasıda Parti tecrit edilmiş, etkisizleştirilmiş olacak; ikinci almasıda ise, burjuvazi ve iktidar Parti'nin üzerine atılmak ve onu yok etmek gereğini ele geçirecek. Her ikisinde de burjuvazi ve iktidar açısından aynı sonuç elde edil-

BURJUVAZİ BİR YANDAN TAM BOY FAŞİZME GÖTÜRECEK GİRİŞİMLERİ DESTEKLEMekte, DEVLET MEKANİZMASININ, ÖĞRETİM SİSTEMİNİN, SENDİKAL ÖRGÜTLERİN FAŞİSTLEŞTİRİLMESİ VEYA EN AZINDAN SAĞCILASTIRILMASI OPERASYONLARINA YEŞİL IŞIK YAKMAKTA; ÖBÜR YANDAN DA "KİTAPINA UYGUN" "ÖZGÜRLÜKÇÜ" ÇOĞULCU DEMOKRASİ GÖRÜNÜMÜNÜ SÜRDÜRÜCÜ "TEDBİRLERİ" ALMAYA YÖNELMEKTEDİR. BİR CHP-AP KOALİSYONU: BU OLMAMAZSA CHP'Lİ BİR BAŞKA HÜKÜMET FORMÜLÜ BU SONUNCU TASHARININ KAPSAMI İÇİNDEDİR.

miş olacaktır. Parti fiilen, veya hem fiilen, hem hukuken ortadan silinecek.

İşçi sınıfına, gençliğe ve ilerici aydınlarla ilişkin olarak uygulanmaya çalışılan bu taktik, Doğu, Güney Doğu illeri bölgesine ilişkin olarak da uygulanmak istenmektedir. Diğer konulara olduğu gibi bu bölgenin ekonomik, sosyal geri kalmışlığına ve bölgede daha yoğun olarak uygulanan anti-demokratik, ırkçı, şoven baskılara ve kıskırtmalara T.I.P. doğru teşhisi koymuş ve en geçerli çözümü önermiştir. Bunun için de bu bölgenin halk kitlelerinin ve kamuoyunun sempatisini ve güvenini kazanmıştır. Şimdi, sonuç vermez, maceracı görüş ve eğilimler oluşurularak, "Yeni T.I.P. eski T.I.P. den daha geri çizgiye düştü" propagandası yapılarak Parti yine benzeri ikileme karşı karşıya bırakılmak isteniyor.

Türkiye İşçi Partisi bu oyuna gelmeyecek, onu boşa çıkarmasını bilecektir. 12 Mart öncesinde zamanın Türkiye İşçi Partisi duruma en doğru teşhisi koymuş ve olacakları önceden haber vermişti. Şimdi de öyledir. Türkiye İşçi Partisi Türkiye'nin kaçınılmaz tarihsel gelişiminin sol, sosyalist yönde olduğunu; işçi sınıfı var oldukça ve büyüdükçe, sosyalist partinin gelişiminin toplumsal dayanaklarının da var olmakta devam edeceğini bilmektedir. Türkiye İşçi Partisi şunu da bilmektedir ki, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi uzak mesafeli görüş, uzun soluk ve güçlü, ısrarlı direniş gerektiren bir mücadeledir. Bu mücadelede aceleciliğe ve maceracılığa yer yoktur. Objektif gerçekliğe ve subjektif koşullara uygun olan politik çizgi ve bu çizgide yürütülen mücadele ergeç diğer çizgilere üstünlük kazanır ve kendini kabul ettirir. Günlük çarpıcı, gürültülü olay ve girişimlere değil, alttan ve derinden akan gelişimlere bakmak, onları görebilmek ve buna göre hesapları yapıp rotayı tutturmak gerekir. Türkiye İşçi Partisi bunu yapmaktadır. Sağdan ve soldan gelen saldırılara rağmen yolunda emin adımlarla ilerlemekte, işçi sınıfının sosyalizmi hedef alan biricik ciddi geçerli partisi olarak her geçen gün itibarını arttırmaktadır.

SAMANDAĞI'NDA FAŞİZME GEÇİT YOK !

Hatay'a bağlı Samandağı Lisesi dört aydır öğrenim yapmıyor. 690 öğrenci boykotta. Boykotu öğrenci velileri ve tüm Samandağı halkı destekliyor.

MC'nin Milli Eğitim politikasını yürüten tüm yöneticiler, tepeden tırnağa Samandağı halkı ile boğuşuyor. Onların demokratik direnişlerini kırmaya çalışıyor.

Boykotun nedeni: Lise Müdürü Mehmet Okuyan.

İki yıl önce aynı Lise'de tarih öğretmenliği yapan Mehmet Okuyan'ın "para karşılı" öğrencileri sınıf geçirdiği ileri sürülüyor. Veliler şikâyetçi olmuşlar. Müfettiş raporları var. Dava mahkeme- de.....

Okuyan o tarihlerde, Samandağı'nın dan alınmış, İslahiye'ye gönderilmiş...

Ne zaman ki, MC gelmiş iş başına, arayıp bulmuş Mehmet Okuyan'ı ve Samandağı Lisesine bu kez müdür yapmış..

Dosyalıya prim vernek MC'nin işi..

Cephe başı öyle ve diğerleri de öy- le....

Türkiye'de rüşvet, yolsuzluk olayla- rı alabildiğine. Hepsi meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Uçak alım-satınlarında Ame- rika'dan gelen "hediye paketleri", haya- li mobilyalar, çimento özdeşliği ve da- ha niceleri....

Samandağı'nın nasibine de Lise Mü- dürü Mehmet Okuyan düşmüş....

İlçe'de bir türlü tutturulamayan fa- şist tirmanışı Okuyan'ı lise müdürlüğüne getirerek gerçekleştirmeye çalışıyor MC....

SAMANDAĞI'NDA FAŞİZME GEÇİT YOK!

Samandağı'nın onurlu halkı için far- kında. Faşizme kendi alanlarında geçit verniyorlar, komando yeşertmiyorlar...

MC'ye "Ne zaman ki, bu müdürü alırsınız başımızdan, okula göndeririz çocuklarımızı" diyorlar..

Nitekim, müdür, bu dört aylık süre içinde bir haftalık izin almış, bütün öğ- renciler liseye gelmişler. Müdür okula dönmüş, öğrenciler tekrar uğramaz ol- muşlar okulun semtine...

Lisedeki diğer öğretmenler de tuğ üzerinde. Birer ikişer başka illere sürül- meye bağlanmışlar....

MC, olayı gene malum taktiklerle alevi-sünni sorununa dayamak istiyor. Samandağı halkının hemen tamamı alevi. Müdür sünni. Ama neden bu de- ğil. Neden belli.

Bugüne kadar Samandağı Lisesin- den 12 müdür gelip geçmiş.

ALEVI-SÜNNİ SORUNU MU? DEĞİL!

18 yılda 12 müdür. Bunların biri ha- riç hepsi sünni. Halk hiçbirine tepki duymamış. Tepki daymak ne kelime, hepsini saygıyla sevgiyle anıyorlar. Ama bu 12 müdür arasında bir de alevi müdür de' varmış. Samandağı halkı tek ondan memnun değil. Onun da liseden alınma- sı için uğraşmışlar....

Hani sorun alevi-sünni sorunuymu? Mehmet Okuyan'ın sünni olması da bir şey demiyorlar. Ama Samandağı' nda komandoluğu yeşertmek göreviyle ve sırtındaki dosyayla gelen Mehmet Okuyan'ı istemiyorlar.....

"Halkçı" CHP'nin, kontenjan zem- bilinden milletvekili Malik Yılmaz boy- kota karşı... Yılmaz alevi ve Samandağı- lı. CHP Genel Merkezi "Aman bu işe bu- laşma, MC, işte CHP, alevi-sünni mesele- si yaratmak istiyor diye hüüma kalkı- şır" şeklinde talimat vermiş kendisine...

690 gencin birer yıllan yanıyor, CHP'nin kılı oynamıyor....

Milletvekili arkadaşları Yılmaz ise gi- dip halka Sönmez'i şikâyet ediyor: "O ajanlık yapıyor" diyor....

CHP'nin Milli Eğitim eski Bakanı Mustafa Üstündağ ne yapıyor?

O da parti seminerlerinde "Kanada- nın kapitalist yöntemlerle nasıl kalkındı- ğını" anlatıyor. Hem de nerede, Saman- dağı'nın burnunun ucunda, Adana'da. Samandağı'na gidip halka omuz vermi- yor.

CHP MEHTERİ!..

Uzağa gitmeyelim, Adana'nın yanı başında Haruniye Öğretmen Okulu'nda

500'ü aşkın öğrenci okuldan atılmış du- rumda. Okul yönetimi MC karakolu..

Yüzlerce genç, belediyenin verdiği çadırlarda yaşıyor. Okula gidemiyorlar, evlerine dönemiyorlar..

CHP'nin Üstündağ'ı da, kapitalist yöntemle kalkınma masalları anlatıyor.. Eğitimde Amerikan yöntemlerinin başa- rılarında söz ediyor..

Genel Başkan Ecevit de, Küçük Ku- rultay'da "Soldan ders almaya ihtiyacı- mız yok" diyor.

Halkın demokratik oylan üzerine çöreklenip, sosyalistlere kafa atmak ni- ye? CHP'ye görevleri hatırlatılıyorsa, halkın demokratik potansiyeline boreu olan diyet yüzündendir.

Örnek mi? İşte Samandağı halkı. Faşistlere dikiş tutturma olanağı vermeyen Samandağı'na bir gün bir ya- bancı gelir. Oraya bakar, buraya bakar, sağıcı tabela göremez. Ne ülkücüsü, ne şuşu, ne busu....

Sorar: "Burada hiç sağıcı örgüt yok mu?" "Yok!" derler Samandağlılar. Son- ra gülerler ve gösterirler:

"Şurada köşeyi dönersen bir ta- ne var: CHP.."

Bunu biz değil, Samandağı halkı söylüyor. Bizden nakletmesi...

Demokratik mücadelede mehter yü- rüyüşüne yer yok!...

KASADA NE SAKLI?

Genel İş Sendikası'ndan, "Genel İş Cumhuriyeti" diye bahsedildiğini duymayan kalmamış gibidir. Bunun nedenleri arasında, sendikada, yönetim kadrosunun dışında, sendikali olmayan kurumların bulunması en başta sayı- labilir. Bunun dışında, üyelerinin belediyelerde bulunması nedeni ile Genel İş'in yaygın bir biçimde örgütlenmiş olması dikkati çekiyor.

Genel İş Sendikası'nın Malatya Belediyesi ile yaptığı sözleşme bugünler- de sona ermek üzere. Ancak, sona ermek üzere olan toplu sözleşmenin bazı hükümleri üzerindeki kargaşa ve tartışma bugün hâlâ sürüyor.

Sona ermekte olan toplu iş sözleşmesinin hükümleri arasında, birinci yıl için günlük 7.50 TL ücret zammı da var. Ancak bu hüküm bugüne kadar uygulanmamış. Uygulanmayan ücret zamlarının Belediye'den tahsil için işçilerden vekaletname toplanmış. Bu vekaletnameler, sendikanın Malatya'daki avukatla- rının elinde bekliyor. Davanın açılabilmesi için Genel İş Genel Başkanı'nın emri bekleniyor.

Genel İş Genel Başkanı ise davanın açılmasından yana görünmüyor. Bu- nun nedeni olarak da yeni toplu iş sözleşmesinin yaklaştığı günlerde böyle bir davanın açılmasının yerinde olmayacağı görüşünü ileri sürüyor. Bir çok iş- çisi de hakları olan ücret artışı sağlayacak davanın açılmasının gerekçesi olarak bunu görüyorlar.

Oysa hazin ayağının pek de böyle olmadığını söylüyor. Malatya Belediye Başkanı, sendikanın bu davayı açamayacağını söylüyor. Gerekçe de şu: Genel İş Sendikası ve Belediye, toplu iş sözleşmesi sonucunda öngörülen ücret artışı- nın UYGULANMAMASI için anlaşmaya varmışlar. Üstelik bunu bir proto- kolle de sablama bağlamışlar. Malatya Belediyesi ve Genel İş kasalarında saklı duran protokolün altında, işçileri temsilen Genel İş'in, işvereni temsilen Malatya Belediye Başkanı'nın imzaları olduğu söyleniyor. Belediye Başka- nı, davanın açılması halinde bu protokolü açılmayacağını söylüyor.

Malatya'da söylenenler bunlar. DISK'e katılması gün meselesi olan Genel İş Sendikası yöneticilerinin ne söyledikleri ise bilinmiyor. Ama biz yine de so- ralım, gerçekten böyle bir protokol var mı ortada?

TÜRK - İŞ SOSYAL DEMOKRAT TAVRINA HAPSETTİ

BİZ SOSYAL DEMOKRATLARI DA
MC TARAFIYLA YAPTIK

Türk-İş 10. Genel Kurulu'nun, küçük ayrıntılar bir yana beklendiği gibi sonuçlandığını söylemek mümkün.

Çalışma raporu üzerinde söz alan delegelerin büyük çoğunluğunun toplumsal olaylara yaklaşımı, tahlilleri, önerdikleri çözümler Türk-İş'in yapısının son genel kuruldan bu yana oldukça ileri bir görünüm kazandırdığını gösteriyor. Ne var ki bu ileri görünümün Türk-İş'in tüzüğüne ve yönetimine yansıtılması çeşitli sorunlarla engellendi.

YURUYUŞ'un 47. sayısında da belirttiğimiz gibi sosyal demokrat sendika liderleri muhalefetlerini yalnızca küraü eleştirileriyle kısıtlayarak ve sınırlayarak etmiş, sonuca gidici bir muhalefetin oluşmasını engellemişlerdir. Böylece Türk-İş'in tamamıyla gerici bir kadronun elinde kalmasında ciddi bir sorumluluk payı almışlardır. Bu sorumluluk Türk-İş'in izlediği gerici politikadan Halil Tunç'un sorumlu tutunamak politikasıyla başlamıştır.

CHP ETİKETLİ DESTEK

Türk-İş'in işçi sınıfını arkadan hançerleyen bir kuruluş olmasının baş sorumlularından olan Tunç, her ne hikmetse sosyal demokrat bir lider olarak lanse edilmiştir. Ve böylece Tunç'un son derece usta bir taktikle taraflar arasında -her iki tarafın kendi yanından bildiği- bir tarafsız aracı rolü oynamasına olanak sağlanmıştır. Bunun sonuna genel kurulu oluşturan 277 delegeden sosyal demokrat çizgede birleşebilen 150'yi aşkın delegede yanılmış ve Türk-İş'teki gerici yönetime yerini daha bir pekiştirmiştir. Bu pekiştirme işinde sosyal demokrat sendika liderlerinden bir kısmı doğrudan görev almıştır. Bu liderlerin başında Kenan Durukan gelmektedir.

Üzerindeki CHP milletvekiliği sıfatı dikkate alınırna Kenan Durukan'ın genel kurulu süresince son derece güç bir görevi yerine getirdiği söylenebilir. Genel Başkanı Ecevit, AP'nin bir elinin sürgünde, bir elinin ekşiyada olduğunu kürsü kürsü meydan meydan haykırırken Durukan AP'nin yurtseverliği üzerine tuncu çekiyor, AP'ye övgüler yağdırıyor, AP'nin Ecevit'e henüz bilinmeyen, sanıyordur bundan sonra da keşfedilecek olan faziletlerini bir bir sayıp döktürüyor. İzmir AP milletvekili Orhan Sorguç, partisine övgüler dökürken, Durukan "kulağından tutulup" milletvekili yapılmışındaki şanzıktan yakıyor, Türk-İş AP'yi destekleme kararı aldığı takdirde AP'ye girmezse kendisini -konuşmasını dinleyen pek çok kişilerin herhalde içinden bile geçiremediği- en ağır küfürlerle müstahak kabul edeceğini söylüyordu.

USTACA OYUNLAR

İyi yazımın, en ince ayrıntılarına kadar herşeyi içinden içliye hesap ederek hazırlanmış senaryonun tüzük değişikliği sahnesinde de Durukan görevini kusursuz bir biçimde yerine getirmeye devam etti. Gündeme göre tüzük değişikliğinin diğer komisyon raporlarından önce görüşülmesi gerektiği halde Tunç, daha uzun ve ayrıntılı bir görüşmeye olanak sağlanması için tüzük değişikliğinin en sonra görüşülmesini savundu. Tunç'un bu önerisi sosyal demokratların da oylarıyla kabul edildi. Böylece Tunç, tüzük değişikliğinin isteğine uygun doğrultuda yapılması için önemli bir adım atmış oluyordu. Muhalefet de ortaya getirdiği. Tüzük değişikliği görüşülürken oyun, bütün açıklığı ve çirkinliği ile ortaya çıktı.

Diğer komisyon raporları tartışılıp sıra Türk-İş'in izleyeceği politikanın esaslarını saptayacak olan tüzük değişikliği maddesine geldiğinde vakit hayli gecikmişti. Birkaç delegenin maddeyle ilgili uzun konuşmasından sonra, daha birkaç saat öncesi konunun uzun ve ayrıntılı tartışılmasını savunan Tunç, yerinden sözlaşarak tartışmaların yararsız uzamasını önlemek için bir önerisi olduğunu söyledi. Tunç önerisini açıklamak için bir şart ileri sürüyordu: Kendisinden sonra kimseye söz verilmeliydi. Bu şart da sosyal demokratların oylarıyla ve oybirliğiyle kabul edilindikten sonra Tunç oldukça heyecanlı bir konuşma yaparak önerisini açıkladı. Ancak Tunç, bir tüzük maddesi olarak kabul edilmesini istediği önerisini her nedense yazmamıştı. Bu gereği Durukan yerine getirdi. "Buyur başkanım" diyerek tam bir yaver-i has edasıyla sosyal

demokrat bir liderin, çalışma raporunun görüşülmesi arasında mangalda kül bırakılmayan sosyal demokrat ve de CHP milletvekili Durukan'ın öneriyi yazıp Tunç'a sunması herhalde altı çizilecek bir noktadır. Tüzük tadilinin hiç itirazsız kabulünde herhalde bu altı çizilecek noktanın büyük payı vardır. Tunç-Durukan ikilisinin kongreye sunmuş olduğu öneri hiç tartışılmaya açılmadan, üstelik sosyal demokratların da oyları ile kabul edildi. Oylamayı gene her nedense divan başkanı yerine bizzat Halil Tunç yaptı. Böylece tam bir ayakoyununa getirilen öneri usulü aykırı bir biçimde genel kuruldan geçirilmiş oluyordu.

ESKİ HAMAM ESKİ TAS

Madde değiştirilmeden önce: "Türk-İş siyasi partiler karşısında mutlak bağımsızlığını korur. Siyasi partilerle organik bağ kuramaz. Genel Kurul kararı olmadıkça herhangi bir siyasi partiyi destekleyemez." biçiminde idi. Yapılan değişiklikle Türk-İş bir siyasi partiyi destekleyebilecekti. Ancak bu destekleme irca ve yönetim kurullarının ortak toplantısında üçte iki çoğunlukla karar alınması şartına bağlanıyordu. Kırk-bir kişilik yönetim kurulunda onüç kişi hayır dese karar genel kurula bırakılacaktı. Seçilen yönetim kurulunda, Halil Tunç başta olmak üzere 21 kişinin MC yanlısı olduğu dikkate alınırsa bir partiyi destekleme kararının ancak genel kurulda alınmasını mümkün olabileceği ortaya çıkmaktadır. Görülüyor ki değişen yalnızca görünüştür. Özde hiç bir değişme olmamıştır. Karar gene genel kurula bırakılmıştır.

Tüzük değişikliği son derece ince bir hesaba da içermektedir. Zira yeni maddeye göre bir siyasi partiyi destekleme kararı "TBMM'nin genel seçim kararı vermesinden sonraki bir hafta içinde" alınacaktır. Daha önce ortaya bir siyasi tavrı koymak söz konusu olmayacaktır. Böylece işçi sınıfına herhangi bir siyasi partinin şimdiden tehdit ve saldırılarını protesto etme yetkisi bile çok ustaca düzenlemelerle siyasi tavrı sayılmış istendiği Türk-İş yönetiminden bunlara karşı bir ses çıkarılmasını engellemek için gerekli önlemler şimdiden alınmış olmaktadır. Durukan ve Tunç ikilisinin anlayışına göre işçi sınıfının politikaya ağırlığını koymasına ancak TBMM'nin seçim kararı vermesine bağlıdır. Sendika - politika ilişkisi ise milletvekili pazarlığıyla sınırlı tutulmalıdır.

Tüzükte yapılan değişiklik sendika-politika ilişkisine çok ciddi anırlamalar getirmiştir. Bu sınırlamalara göre ilişki yalnızca genel seçimlerde söz konusu olabilecektir. Kısmi ve ara seçimlerinde böyle bir ilişki söz konusu değildir. İkinci olarak TBMM'nin genel seçim kararından bir hafta sonra "politikaya ağırlık koymak" söz konusu olabilecektir. Üçüncü olarak bir partiyi destekleme kararı ancak yönetim kurulunun üçte iki çoğunluğuyla verilebilecektir. Uygulamada üçte iki çoğunluğu sağlamak mümkün olmadığına göre karar için genel kurulun toplanması gerekecektir.

Bütün bu yollar tüketilmeden Türk-İş'in siyasi bir tavrı gösterilmesi olanaksız kılınmıştır. Sosyal demokratların yönetiminde 20'ye karşı 21 oyla çoğunluk sağladıkları iddiası (hâla Tunç'un kendilerinin saydıklarının gösteriyor) doğru olsa bile, sendika - politika ilişkisinin bu çoğunluğun hiçbir işe yaramayacağı ortadadır.

Sendikalar kanunu ise sendika-politika ilişkisinde sendikalara yalnızca siyasi partilere maddi yardım da bulunmak, tüzel kişi olarak siyasi partilerin içinde yer almak, bir siyasi partinin adıyla sendika kur-

mak yasasını getirmiştir. Görüldüğü gibi Tunç-Durukan ikilisi Türk-İş'i yasaaların bile gerisinde tutmayı başarmışlardır.

Tunç - Durukan ikilisi çok usta bir taktikle sosyal demokrat çoğunluğa rağmen, genel kurulda sosyal demokrat tavrı anti-demokratik sınırlamalara hapsetmişlerdir.

BOĞUNTUYA GETİRİLEN FAŞİZM TEHLİKESİ

10. Genel Kurul faşist tarmanın doruklarına ulaştığı, işçi sınıfına tehdit ve saldırılarını giderek yoğunlaştığı bir dönemde toplanmasına rağmen faşizme karşı tek bir soluğun bile dışarıya çıkarılmasına engel olunmuştur. Oysa genel kurulda faşizme karşı bilinçle konuşulan olmuştur. Türk-İş genel kurulunun faşizmin bir tehlike olarak kabul edilmesinden gocunan MC iktidarıyla aynı görüşü paylaştığı - delegelerin büyük çoğunluğu aksi düşünceye olduğu halde - imajının yaratılması çabaları başarıya ulaşmıştır. Bütün genel kurul konuşmalarında faşizmi en büyük tehlike olarak gösteren sosyal demokratların bu konuda da başarısız kalmaları düşündürülmüştür.

Seçimleri ise, müseccel muhbir Halil Tunç'un başkanlığındaki - Alpaslan İskli'nin deyimiyile "MC'nin bütün renklerini taşıyan" - eski ekip olduğu gibi kazanmıştır.

Bu "sarışın" ekibin seçilmesinde Durukan'ın büyük katkı ve çabaları oldu. İlk turda 150 oy alan sosyal demokrat Bilal Şişman, Bay Durukan'ın atraksiyonları ile son turda 109 oy alabildi. Böylece Türk-İş'in örgütlenme görevi AP'li Etem Ezgü'ye verilmiş oluyordu.

MEMNUN KALANLAR

Türk-İş'te sosyal demokratların kesin bir yenilgiye uğramış olmaları CHP'nin Türk-İş'le kurmayı düşündüğü ilişkiye kesin sorunlar doğuracaktır. Sosyal demokrat sendikaların bundan böyle yürütecekleri politikayı CHP'nin Türk-İş'e karşı takınacağı tavrı belirleyecektir. Genel kurulda yaptığı konuşmada Türk-İş'e devleti birlikte yönetmeyi öneren Ecevit bugüne kadar genel kurulla ilgili bir yorum yapmaktan kaçındı. Ancak olaylar yakın zamanda kesin bir tavrın ortaya konmasını gerekli kılacaktır.

Türk-İş'teki bu gelişmeler bir zamandır DISK'ın yapısındaki sosyalist unsurlara karşı amansız bir mücadele giren Türkler ve ekibine şüpheci derin bir soluk aldırması oldu. Sağda bu kadar aptalca bir politika izleyen Türk-İş, Türkler ve ekibini son derece rahatsızlatmış olmaktadır.

Türk-İş'teki gelişmeler sevinen yalnızca Tunç ve Türkler değildir şüpheci, Ankara Sanayi Odası Başkanı Hami Kartay da sevinenler arasında. Kartay aynı şekilde diyor: "Sonuçtan memnun olduk. Çalışma hayatımızda yakından tecrübeleri olan yönetici arkadaşlarımız, çalışma barışını teessüs ettireceklerine ve işverenlerden gelen müşterek çalışma teklifini fiiliyata koyacaklarına inanıyorum."

Ostadın bu kadarcık şüphesi bile yersiz. Durukan payandalı bu "sarışınlar" ekibi "işverenlerden gelen müşterek çalışma teklifini" ne zaman reddetmişler ki, bundan sonra reddetmişler.

«PARTİ BAŞARILI BİR SINAV VERMİŞTİR»

Çekoslovakya Komünist Partisi'nin 15. Kongresi 16 Nisan'da tamamlandı. Gusev Husak yeniden Merkez Komitesi Genel Sekreterliği'ne getirildi.

Çekoslovakya Komünist Partisi'nin 15. Kongresi, Parti'nin geçmişte aldığı yararlardan hızla sarılması çalışmasının değerlendirildiği ve bu konuda elde edilen önemli başarıların saptandığı bir kongre olarak geçti. Parti Genel Sekreteri G. Husak'ın kongreye sunduğu rapor da bu niteliği paylaşıyordu. Rapor, Parti'nin öncü rolünün yükseltilmesi, sağ sapmanın bütün alanlarda mahkum edilmesi, ideolojik bütünlüğün pekiştirilmesi ve enternasyonalist dayanışmanın daha da ilerletilmesi konularında geniş bir değerlendirme yer aldı. Aşağıda, Husak'ın sunduğu Rapor'un bazı bölümlerini bulacaksınız:

"Parti'mizin ve toplumumuzun, 14. kongreden sonraki beş yıl içinde katlettiği yol, kolay bir yol değildi. Birçok engelin aşılması gerekli ve toplumumuzun bir dizi hayati sorununu üstlenmesinden dolayı. Sağ oportünizmin toplumumuzun birçok alanındaki yıkıcı faaliyetlerinin sonuçlarının giderilmesi zorunluydu. Dolayısıyla, Parti'nin, başlıca tehlike olan sağ oportünizme karşı mücadelesi doğru ve zorunluydu ve şimdi de öyledir.

14. Kongrenin çizgisinin uygulanmasına bağlı olarak yapılan olumlu çalışmalar, Parti'nin ve toplumun yönetiminde Leninist ilkelerin tutarlı olarak uygulanması sayesinde, Ocak 1970 öncesinde ve 1968/69 yıllarında Parti'yi felce sokan ve toplumumuzun sağlıklı gelişimini tehdit eden bütün engelleri aşmış bulunuyoruz."

PARTİ'NİN BAŞARILI SINAVI

"Kongre programını uygulayarak, Parti, güçlerini sınamış, emekçi halkı kendisine kazanma ve başarıyla önderlik etme yeteneğini kanıtlamıştır.

14. Kongreden sonra çözülmüş bulunduğumuz sorunların genişliği ve karmaşıklığı, tüm Parti'nin, özellikle yönetici organlarının, bilgilenme, yönetme, politik-örgütsel ve eğitici çalışması önüne büyük talepler çıkarıyordu. Merkez Komitesi ve onun seçilmiş organları, Merkez Komitesi Prezidyum'u ve Sekreteryası, yaptıkları toplantılarda, kongre kararlarını adım adım ele aldılar ve somutladılar. Ortaya çıkan yeni koşullara ve gereklere cevap verdiler, Kongre çizgisinin uygulanmasında kazandıran deneyi genelleştirdiler, tüm komünistleri ve tüm toplumu hayati görevlerin lanmasına doğru yönelttiler. Kararın uygulanmasına, ikililer bir Leninist yaklaşımla ve eleştirel çözümlere temelinde sözcükler etiller ve eksikliklerden gerekli sonuçları çıkardılar."

14. KONGRE VE SONRASI

Husak, 14. Kongreden sonraki gelişmeleri şöyle özetledi:

"Bu dönem, halkın sosyalist uyanıklığının güçlendirilmesi, sosyalist insanın eğitimi, sosyalizmin tüm temel değerlerinin pekiştirilmesi ve ilerletilmesi, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle yıkılmaz dostluk ve ittifak yolunda büyük bir ideolojik ve politik mücadele dönemi idi. Bu dönem, bütün Parti'nin,

bütün devlet, ekonomi ve toplum organlarının, tüm ulusal cephenin ve milyonlarca emekçinin büyük ve verimli çalışmalarıyla dolu bir dönemdi.

Parti'nin başarılı çalışması ve toplumun ileriye doğru gelişmesi sonucunda, Parti'nin terketmek zorunda kaldığı yurtaşlar arasında derin bir farklılaşma süreci yürürlüğe girdi. Sağın temsilcileri kendilerini tam bir politik tecrit içinde buldular, politik heves ve görüşleri tam bir iflasa uğradı. Bekleneceği gibi, bu saflardan kimileri, öneklilik ve sosyalist sisteme karşı açık düşmanlık yoluna girdiler."

HALKIN TAM DESTEĞİ

"Parti'nin, Marksizm-Leninizm'in tutarlı ve yaratıcı uygulanmasına dayanarak kavramsal ve gerçekçi iç ve dış politikası, işçi sınıfının, kooperatif çiftçilerinin, aydınların, gençliğin, ülkemizdeki ulus ve milliyetlerin aktif ve simfobiliçli desteğini kendi deneyleriyle gördükleri ki, 14. Kongrenin programı, Çekoslovakya'da sosyalizmin onların hayatı çıkarlarıyla tam uyum içinde ileriye doğru gelişmesinin gereklerini ifade etmektedir.

Geniş halk kitlelerinin Parti'nin politikasını aktif olarak desteklemesi, doğru bir yola oturduğumuzu göstermektedir. Bu nedenle, 14. Kongre'ye, Parti'mizin ve ülkemizin hayatında tarihsel bir dönüm noktası olarak bakmakta haklımız vardır."

Husak, daha sonra şunları söyledi:

"14. Kongreden sonraki başarılı gelişme, Parti'nin tarihsel misyonunu, ancak bütün faaliyeti Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizme dayandığı, halkla sıkı sıkıya bağlandığı ve başışında kararlı, birleşik ve azimli bir yönetim bulunduğu takdirde yerine getirebileceğini göstermiştir. Kaydettiğimiz ilerleme, Parti'nin gücünün, birliğinin ve eylem yeteneğinin artması, toplumdaki öncü rolünün güçlenmesi ve Marksist-Leninist karakterinin pekişmesi sayesinde mümkün olmuştur."

POLİTİK SİSTEM VE PARTİNİN ÖNÇÜLÜĞÜ

Husak, ülkenin politik sistemi üzerinde de şunları söyledi:

"Toplumumuzun bütün gelişmesi, politik sistemimizin güçlenmesine ve mekanizmasının gelişmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Sağ oportünistlerin ve revizyonistlerin, politik sistemimize ve bu sistemin temel taşı olan Marksist-Leninist partinin yönetici rolüne yoğun saldırılar yönetmeleri bir sonuçtır. Leninist türde bir partinin yönetici rolde bulunduğu politik sistem, işçi sınıfının en büyük devrimci bağlarından biridir. Ancak, onun yardımıyla, işçi sınıfı, temel çıkarlarının gerçekleştirilmesini sağlayabilir, tarihsel misyonunu yerine getirebilir ve tüm emekçi halkı sosyalizmin zaferi mücadelesinde birleştirebilir."

G. Husak, Rapor'un Parti faaliyetleriyle ilgili bölümünde de, ileri sosyalist toplumun kurulmasında, "Parti'nin birliği, toplum yaşamının bütün alanlarındaki yönetici rolü, bütün politik, örgütsel ve ideolojik çalışmasının standardı ve etkinliği, Parti saflarının güçlendirilmesi ve geliştirilmesi" gereğini arttırdığını belirttikten sonra şunları söyledi:

PARTİ'NİN GELİŞMESİ

"Bugün Çekoslovakya Komünist Partisi büyük bir politik güçtür. 1 Nisan 1976'daki üye ve aday üye sayısı 1.382.860'dır. Her önemli iş yerinde Parti'nin temel örgütlenme birimlerinin birinin bulunması, sosyalist inşanın bütün alanlarını etkisi altına almasını ve emekçi halkla sıkı bağlarını korumasını mümkün kılmaktadır.

14. Kongreden 1 Nisan 1976'ya kadar 333.952 aday üye Parti'ye girmiştir. Yeni aday üyelerin yüzde 62'den fazlası işçidir. Parti'nin yaş yapısında iyice doğru bir yöneliş başlaması da son derece önemlidir. Yeni aday üyelerin yüzde 90'dan fazlası 35, yüzde 50'den fazlası da 25 yaşının altındadır.

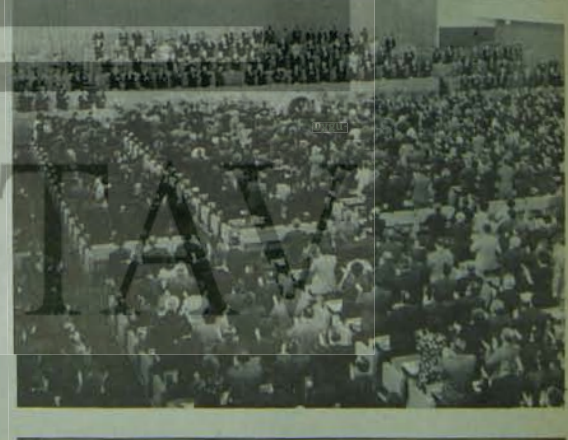
Adayların ve genç üyelerin eğitimi büyük bir sorumlulukla yaklaşmak gerekmektedir. Bu kesim Parti üyelerinin dörtte birini oluşturmaktadır. Sosyalist anayurtlarımızın sevkli birer kurucusu, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizme sadık birer komünist olarak yetişmelerinin sağlanması için

herşeyi yapmak görevimizdir."

PARTİ'DE ARINMA

"Gelişmeler, Parti'nin arındırılmasının kaçınılmaz ve doğru olduğunu kanıtlamıştır. Parti'nin kendi saflarındaki bunalımın üstesinden gelmesi ve her yönden sosyalist gelişme yolunda topluma önderlik etmesi, başka türlü mümkün olamazdı. Parti organları, görüşmeler sırasında ortaya çıkan yanlış ve eksiklikleri zamanında doldurmuştur.

Parti, bilimsel dünya görüşü Marksizm-Leninizmi terkedene ve sağ oportünist anti-sosyalist ve halka karşı tasarlarını 1968-69'da açıkça ortaya koyanlardan kendisini arındırmıştır. Bunun yanı sıra, bunalım yıllarında panighe düşen, revizyonist baskılara yakasını kapırtıran ve yanlış, milliyetçi, anti-Sovyet ve anti-Parti slogan ve tavırlara uyan kararsız, sallantıda kişiler de Parti'den ayrılmak zorunda kalmışlardır. Uzunca bir zaman süresince pasif kalanlar da Parti'den ayrılmışlardır.

Parti'de ve toplumda açılan yarığın ve halkın devrimci kazanımlarının tehlikeye düşmesinin başlıca sorumluluğu, Merkez Komitesi'ndeki ve diğer Parti, toplum ve devlet organlarındaki sağ oportünizmin ve revizyonizmin temsilcilerinin sırtındır. Kendilerini sürüklenmeye bırakan, diğerlerinin politik demagoilerine kendilerini kaptıran, zamana ve doğruyu görek çekti düzene giremeyenler de bu sorumluluğu paylaşılmaktadırlar."

DEĞİŞKEN YAKLAŞIM

"14. Kongreden sonra, ihraç edilen üyelere ve üyelikleri askıya alınanlara karşı değişken bir politika izledik. Bu politik yaklaşım semeresini verdi. Kendilerine yeni üye kartı verilmeyenlerin büyük çoğunluğu, Parti'nin başarılı politikası ve toplumumuzun gelişmesi sayesinde, yanlışlarını ve hatalarını kavradılar; hatalı tutumlarının, devrimci bir Marksist-Leninist Parti'nin üyelerinin davranışlarıyla bağdaşmadığını gördüler. Onlar da çalışmalarıyla toplumun gelişmesine katkıda bulunmakta, Çekoslovak yurttaşlarının bütün haklarını kullanmaktadırlar; politik yaşamda ve ulusal cephe örgütlerinin çalışmalarında yer alma hakkına tam olarak sahiptirler. Bu değişken yaklaşım politikamıza bir değişiklik yapmaya gerek yoktur.

Merkez Komitesi, bu deneye dayanarak, sağ oportünizmin faal temsilciliğini yapmaması olan, iyi çalışan, sosyalizm ve Sovyetler Birliği'yle dostluk tutumunu kararlı ve içten olarak benimzediklerini eylemleriyle kanıtlayan ve Partimizin politikasını faal olarak destekleyenlerin (tek tek bireysel değerlendirmelere bağlı olarak) Parti üyeliğine yeniden kabul edilmesi görüşündedir."

LENİNİST ÇALIŞMA TARZI

Parti'nin bölge komitelerine özel bir önem verildiğini belirten Genel Sekreter "Leninist çalışma tarzından söz edilirken, toplumsal süreçlere bilimsel ve kapsamlı yaklaşım, kollektivite, sistematik kontrol, ileri kadro politikası, eleştiri ve özeleştirme gibi gereklerin unutulmaması gerektiğini" söyledi. Daha sonra, 14. Kongreden bu yana, kadro politikasında elde edilen başarıları şöyle özetledi:

"Kadro politikamızda, kadroların sağlıklı biçimde iktidarlara olmasına çalıştık ve çalışmaya devam edeceğiz. Ancak bu, görevlerini yerine getirmeyen, mesleki ve politik gelişmelerinde duraklayan ve görevlerini yeterli sorumlulukla yürütmeyenlerin yerlerinde kalacakları anlamında değildir.

Yönetici bir işçi, otoritesini, belli bir mevkie atanmasıyla değil, yetenek ve bilgisıyla, toplum çıkarlarını uzlaşmaksızın savunmasıyla, bilinçli ve fedakâr çalışmasıyla, yenilik duygusuyla ve halka, onun sorunlarına ve ihtiyaçlarına ileric, alçak gönüllü ve özneli tavırla kazanır.

14. Kongreden sonra, Leninist eleştiri ve özeleştirme kavramını Parti ve toplum hayatında yeniden canlandırmak için büyük çabalar harcadık. Eleştiri ve özeleştirme komünist yaklaşımını benimsemek ne kolay bir görevdir, ne de hayalince yapılan eylemdir. Eleştiri ve özeleştirmenin olağan bir hale geldiği, düzeltme kriterinin hakim olduğu ve hatalı dayanışmaya ve istemeyen hoşgörkiye yer verilmeyen bir hava yaratılması, Parti organlarının ve örgütlerinin başlıca görevidir. Eksikliklere işaret eden ve bun-

ların giderilmesi için çalışanlar tam olarak desteklenmelidir."

İDEOLOJİK MÜCADELE

Husak, ideolojik çalışma üzerinde de şunları söyledi:

"Geleceğe sahip olan en devrimci güç, işçi sınıfının ideolojisi, iyimserlik ve insana, onun tükenmez yaratıcı potansiyeline ve onuruna güvenle doludur. O, insanları büyük işlere yöneten, dünyanın devrimci dönüşümü, komünizm için mücadeleye sokan ideolojüdür. İnsanlık ondan daha ileric bir ideoloji tanımıyor.

Bizim ideolojimize karşı olarak, burjuva ideolojisi zamanımız insanına olumlu hiçbir şey veremez. O, tarih sahnesini terkeden sınıfın ideolojisidir. Onun kötümselliği, gelecek korkusu ve gerici karakteri bu olgudan kaynaklanıyor."

Genel Sekreter, daha sonra, Parti'nin maruz kaldığı anti-komünist saldırılar üzerinde durdu:

"Anti-komünist çüçlerin bize saldırmasının nedeni, soylu, ileric ve insana

olan herşeyi pratiğimizde somutlaştırarak sosyalizmi Leninist ilkeler temelinde inşa ediyor olmamızdır. Bize saldırıyorlar, çünkü, bizler, uluamuzun en iyi evlatlarının uğrunda çarpıştığımız, acı çektiğimiz ve öldüğümüz, bütün dünyada gerçek devrimcilerin uğrunda savaştığımız idealleri gerçekleştireceğimizi düşünüyoruz.

Sağ oportünizme karşı mücadele, sağın politik yenilgisiyle ve taraftarlarının politik sahnesinden çekilmesiyle son bulmuş değildir. Revizyonizm ve oportünizmin bütün çeşitlerine karşı yüksek ilkel bir mücadele, özellikle ideolojik cephe, hâfâ başlıca görevler arasındadır.

Disiplinsiz davranışların ve halkın, özellikle sorumlu işçilerin tutumundaki anti-sosyal olgulara karşı gereksiz hoşgörünün hareketimize ne kadar zarar verdiğini, Parti'nin eylem yeteneğini ne kadar zayıflattığını ve pratikte nasıl oportünizme götürdüğünü deneylerimizden biliyoruz.

Sosyalist sosyalist enternasyonalizme doğru tutarlı bir yönelme, ideolojik çalışmanın başlıca görevi olmaya devam etmektedir."

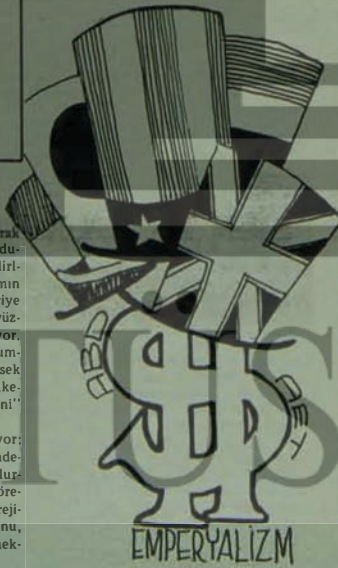

ÇEŞİTLİ ÜLKELERDE

ŞİLİ

Şili Komünist Partisi, gizli olarak yayınlanan bir bildirisinde, ülkedeki durumun bir çözümlemesini yaptı. Bildiride, ülkenin içinde bulunduğu bunalımın ağırlığı, rakamlarla kanıtlandı. Bildiriye göre, ülkedeki işsizlik faal nüfusun yüzde 22'sini etkisi altında bulunduyor. 2 milyon kişi tam ve açık işsiz durumda. Enflasyon bugüne kadarki en yüksek düzeyinde. Şili Komünist Partisi, "ülkenin uçurumun kenarına getirildiğini" belirtiyor.

Bildiride daha sonra şöyle deniyor: "Bu koşullar altında, anti-faşist mücadele, politik ya da dinsel görüşleri ne olursa olsun bütün Şillilerin en büyük görevidir. Şili'ye ve Şili halkına, faşist rejimin ayakları altına çığnenen onurunu, hak ve özgürlüklerini vermek gerekmektedir."

PERU

Peru Genel İşçi Konfederasyonu, birçok sendikacının tutulanması üzerine, "hükümetin hedef şaşırmasını amaçlayan gerici manevraları" protesto etti.

700.000 üyesiyle ülkenin en büyük sendikal kuruluşu olan CGT, General Francisco Morales Bermudez'in başkanlığındaki bugünkü hükümetin, kendisinden önceki Alvarado hükümetinin 3 Ekim 1968'den sonra uygulamaya başladığı politikayı sürdürmeye çağırıyor. CGT, Alvarado'nun politikasını "yurtsever, demokratik ve anti-emperyalist ulusal ve uluslararası bir politika" olarak nitelendiriyor. CGT, bu politikanın, sağın saldırılarına hedef olduğunu ve sağın, kapitalist sistemin bunalımının Peru üzerindeki etkilerini ağırlaştırmak için her yola başvurduğunu belirtti. Basının, gerici meslek kuruluşlarının, APRA adındaki popülist hareketin kontrol ettiği sendikaların, uzun süreden beri emperyalizmin yöresine girdiği açıklandı.

Peru Genel İşçi Konfederasyonu, yayınladığı bildirisinde, bu durumda göşiz-

min de son derece tehlikeli bir rol oynadığını belirtti. Bildiride özetle şöyle dendi: "Bir yandan sağ, kargaşa yaratmak amacıyla üretimi durdurmaya çalışırken, aşırı sol da ekonominin başlıca dallarında çalışmalar çıkarmaya uğraşmaktadır. Sağ, hükümeti halk kitlelerinden tecrit etmeye uğraşırken, aşırı sol da hükümete faşist ve işçi düşmanlıya saldırılmaktadır. Geniş kaynaklara finans edilen bu aşırı sol, kamuoyundan da rahbet görmektedir."

Bu durumun hükümeti yanlış yollara sürüklediği belirtilen Bildiri'de, "devrimi korumak için" bazı sendikacıları ve onların göşist danışmanlarını tutuzlarken, hükümetin sağcı grupları cezassız bırakmasına karşı çıkıldı. Ülkeye karşı tertipler içinde olan gerici unsurların başıboş kalmasının halkta huzursuzluk yarattığı bildirildi.

CGT'nin bildirisini, bu durumun temel sorunu gizlememesi gerektiğini de hatırlatarak, şöyle son buldu: "Temel sorun, devrimci dönüşümler doğrultusunda savunmak, sağın saldırısına son vermek, sağlığın ülkeyi getirmek istediği döneme engellemektir."

BÜYÜK ENTERNASYONALİST LENİN

İnsanlı tarihinde, Lenin gibi, ismi 20. yüzyılın simgesi olan bir başkası yoktur.

Lenin'in öğretisi, toplumun devrimci değişiminin ideolojik temeli olmuş, çağdaş toplum süreçlerine, milliyonlarca insanın belleğine yer etmiştir.

Lenin'in yönettiği Ekim Devrimi deneyinin, yeni bir toplumun oluşmasına adanmış teorik çalışmalarının ve pratik öğütlerinin dünya ölçüsünde önemi vardır. Lenin, eserlerinde, sadece Rusya'nın değil Avrupa ve Amerika'nın gelişmiş ülkelerinde de toplumsal ilişkilerinin araştırılmasına dayanmış; Asya'daki yeni süreçleri ayrıntılıya incelemiş; uluslararası millî birleşimin denetimini, ileri bilimsel sonuçları geliştirmiştir.

30 yıllık çalışmalarında yüzlerce kitap ve broşür, binlerce makale ve mektup yazmıştır. Lenin'in eserleri, 63 ül-

kede 126 dilde yayınlanmış ve çeviri eserler arasında daima 1. sırayı almıştır.

V. I. Lenin, uluslararasıdaki yeni ilişkilerin kurucusu, barış, eşitlik ve halkların dostluğunun sadık savunucusudur.

Çağdaş sosyal düşüncenin doruğunda olan Lenin, diğerlerinden farklı olarak, süreçlerin inceliklerini görebilmiş ve dünya olaylarının keşmekeşindeki politik faaliyetlerin nedenlerini anlamıştır.

Lenin'in proleter enternasyonalizmi düşüncesi, emekçi kitlelerin özgürlük mücadelelerinin temelinden hareket eder. Bu düşünce, kapitalist ülkelerdeki emekçi kitlelerin politik ve ekonomik durumlarındaki temel benzerliği ve emekçi sınıfın kurtuluş koşullarının birliği olarak kullandığı bağlamıştır.

Buğün birçok ülkede sosyalizm iyiye yerleşmiş ve gelişmektedir. Bu ülke-

ler arasındaki ilişkiler, proleter enternasyonalizmin bundan sonraki aşaması olan sosyalist enternasyonalizm esas üzerine kurulmaktadır. Sosyalist enternasyonalizm, dünya sosyalist sistemi çerçevesine giren halklar, devletler arasında kurulan yeni tip bir ilişkiyi nitelendirmektedir; ekonomi, kültür ve bu sistem halklarının yaşam tarzlarının gelişimi üzerinde önemli bir faktör olmaktadır.

Sosyalist enternasyonalizm, dostluk ve her bakımdan işbirliği, kardeşçe karışıklı yardım, ulusal ve uluslararası çıkarları birleştirme, halkların birlikte hareket etmeleri ve birbirlerinin işlerine karışmaması, her ülkenin dünya sosyalizminin güçlenmesine katkıda bulunması gibi ilkelere dayanmaktadır.

Şubat - Mart aylarında yapılan Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 25. Kongresi'ne dünyanın 96 ülkesinden, ko-

münist, işçi, ulusal demokrat ve sosyalist partilerinden 103 heyet katıldı.

Fidel Castro, Sovyet halkının enternasyonalizmini çok iyi değerlendirmektedir: "Diğerleri adına konuşmuyorum ama, Sovyet Devleti kurulduğundan itibaren Avrupa'da olsun, Asya'da, Afrika'da ya da Latin Amerika'da maktaki olan her halkın, bizim halkımız gibi, Sovyet komünistlerinin destek ve dayanışmasına güvendiğini biliyorum. Minnettar yüreklerin, adalet ve sağduyulu olduğu hiçbir yerde bu unutulmayacaktır."

Yabancı konuklar konuşmalarında çağdaş gelişimin en önemli sorunları hakkında hemfikir olduklarını belirtmişlerdir. Ayrıca tümü de, ittifakla, emperyalizmin savaşta proleter enternasyonalizmin denemişi ve güçlü bir silah olduğunu belirtmişlerdir.

PORTEKİZ'DE GERİCİLİK, REFORMİZM VE İKTİDAR

25 Nisan'da portekiz'de yapılacak (yapılmış olacak) parlamento seçimlerinde yarışacak iki parti, Demokratik Halk Partisi (DHP) ile Sosyalist Parti (SP)'dir. Denge, muhtemelen SP lehine olacak, ancak o da salt çoğunluğu elde edemeyecektir. Parlamento sağ'ın ağırlığında oluşacaktır. Bu durumun, gericiliğe kazandıracağı ne olabilir?

Portekiz'in son aylardaki sağ'a kayışı, tam değil, görece bir kayış olmuştur. Ne var ki, faşist ve gerici güçler, hesaplarını, görece bir sağa kaymaya göre değil, Salazar - Caetano rejimini geri getirmeye göre yapmaktadırlar. İktidara doğrudan ol koya, devlet mekanizmasını yukardan aşağı faşistleştirme, giderek parlamenter sistemi de yok etme niyetlerinden vaz geçmemişlerdir.

Ancak, geçen iki yıllık süre, faşizm ve gericilik için, ekonomik ve politik alanlarda, bir ilerleme değil, büyük bir gerileme dönemi olmuştur. Bazı mevzilerini geri almış olmasına rağmen, artık ne siyasi partilere, ne orduya, ne hükümete, ne de yığın örgütlerine hakimdir. Aksine, birjuvazinin ve ara tabakaların birtümüne dağıldığı, ordunun sağ, ilimî ve devrimci kanatları arasında bölündüğü, sömürgelerin yitirildiği, kılsenin gücünü kaybettiği hesaba katmadan bir adım atamaz. Gericiliğin asıl kayışı ise, Portekiz Komünist Partisi'nin iki yıldır

nfsinin özgür örgütlenme hakkını elde etmesi ve sendikâli birliğini sağlması, devrimci köylülerin işledikleri topraklara sahip çıkılmasıdır.

Bu durumda, Portekiz'de faşizmin "tabandan" geri getirilmesi mümkün değildir. Gericilik, bir iç savaş göze alacak güce değildir, bu güce ulaşamaz. Şili'deki gibi Pinochet türü bir karşı-devrim ise, ortamın hazırlanmasını gerektirmektedir. Aslında faşizmin bütün çabaları, bu ortama yöneliktir. Ortadaki ilerici subayların tasfiyesi, PKP'nin bazı bölgelerde gizliliğe itilmesi, işçi ve köylülerin kazanmış haklarının geri alınmasıyla, derece derece bu ortamı girdirmektedir.

Portekiz'de faşizm, tabandan geri gelemez gibi, Sosyal ve Demokratik Merkez gibi faşizm, Spinoza'cı, fakal küçük partiler aracılığıyla da güçlenemeyecektir. Bu yüzden de, yeni kurulacak parlamento, aşırı sağ güçlerin değil de, DHP ile SP'nin komünistlere ve parlamento dışındaki Sol'a karşı bir blok oluşturması işine gelecektir.

Aslında DHP ve SP, Portekiz gericiliği için, halkın kazanımlarını geri almadıkları yaralanacağı birer tahsilardan ibarettir. DHP ve SP'nin ezici çoğunluğundaki bir parlamento, devrimle karşı bir oynama haline gelebilecektir.

Kimileri, bu iki partinin Portekiz'in kaderini eline almasıyla, ülkede bir sosyal demokrat "düzenin" kurulacağı kanısındadırlar. En başta da bu iki parti SP, görünüşe bakılırsa, tek başına iktidara gelecek bu düzeni gerçekleştirme stratejisiyle, PKP ile anti-faşist güç birliğini reddetmiştir. Unutulan nokta, faşizmin teslim olmadığı, üstelik tam 2 yıl öncesinin hesabı içinde olduğudur. Sosyal demokratların, kazanacağı sandalye sayısı ne olursa olsun, birjuvazi ile ele vererek atacağı, her adım, aslında gericiliğe bir mevzinin terk edilmesi, hazırlanmaya çalışılan ortamın yakınlaştırılması olacaktır. Eski Başbakan Gonçalves'in, hükümetten ayrıldıktan sonra söylediği şu sözler, sadece objektif bir gerçeğin dile getirilmesidir: "Bir sosyal demokrat sistem, Portekiz'in koşullarında, ancak iktidar bir rejime geçiş olabilir." (YÜRÜYÜŞ, S. 19)

O halde asıl sorun, parlamentoda hangi partinin çoğunluğa ulaşacağı değil, faşizme karşı olan bütün partilerin, parlamentodaki güçleri ne olursa olsun, işbirliği, güç birliği yapabilmeleridir. Parlamento demokratik bir organ da olabilir, gericiliğin bir oyuncu da. Cuhal'ın dediği gibi: "Seçim ve çoğulculuk devrimle bağdaşabilir. Devrimle bağdaşmayan, kapitalizmdir, büyük tekelilerin egemenliğidir."

Tek başına iktidara gelecek Portekiz "çapraz devrimci" bir düzeni, SP'nin hesaplarını yapması SP, aslında, devrimin kaderini parlamentonun pamuk ipliğine bağlayarak gericilikle uzlaşmıştır. SP'nin iki yıllık politikası, devrimci bir iktidara ulaşmadan, yani faşizme karşı demokrasiyi emekçi halka teslim eden bir iktidara ulaşmadan, devrimci bir politika yürütülebileceği hesabına dayanmıştır. Bu hesap, sadece bir iktidara başlığı yaratmış, bu başlığı da her defasında gericilik kendi lehine çevirmiştir. Demokratikleşme sürecinde tereddüdü düşmenin, iktidara başlığı yaratmanın vereceği başka sonuç da yoktur.

25 Nisan seçimlerinin ülkeyi hangi yöne çevireceği, partilerin oy oranlarına değil, politikalarına bağlı olacaktır. Hâsımlarının stratejisi ne olursa olsun, PKP'nin, tek başına iktidara alma gibi bir hedefi, dün olduğu gibi bugün de yoktur. Güçbirliğine davet ettiklerini, aksi hesaplarla gericiliğin ekmeğine yağ sürmeleri, onu da aynı politikaya sürülebilecektir. PKP'nin oylarını artırması, belirleyici olacaktır. Ama, devrimin tek güvencesi olan, uzlaşmacıya karşı mücadele ve demokratik hareketin birliği politikası, ondan daha belirleyicidir. Fakal, PKP'ye verilecek oyların asıl anlamı şudur: Portekiz emekçilerinin, faşizm ve devrim arasında tarafız bir tutum almadığı ortaya koyacaktır.

BİZİM TİYATROLARIMIZ

(1)

ÇAĞDAŞ SAHNE

NEVZAT ŞENOL

Bir yılını doldurmak üzere olan Çağdaş Sahne, yalnız bir tiyatro olarak değil, aynı zamanda bir kültür kurumu olarak girmektedir çalışan kitlelerin yaşamına.

Çöken sınıf karşısında, yükselen sınıfın kültür oluşumuna katkıları küçümsenmeyecek olan günümüz sanat uygulamalarının bir parçasını tiyatro olarak gerçekleştiriyor Çağdaş Sahne. Kendi sergilediği sanat ürünleri yanında, sinema, müzik gösterileri ve çeşitli tartışmaları daha bir canlılık getiriyor kültür yaşamımıza.

Kuşkusuz Çağdaş Sahne'nin her uygulaması kesinlikle doğru ya da yanlış diyemeyiz. Ama çökmeye başlamış bir sınıfın, kaçınılmaz olarak çöken sanatı karşısında, o güne kadar ezilmiş ve kültürden yoksun bırakılmaya çalışılmış sınıfın kendi kültürü de öyle hazır reçetelerle yükselmez. Yükselen sınıfın ekonomik ve politik mücadelesi ile birlikte gelişip yükselecektir, kendi kültürü de.

Sınıf mücadelesinde kesin yerini almak doğrultusunda olan tiyatrolarımızdan biri de Çağdaş Sahne. Çağdaş Sahne Genel Yönetmeni Erdoğan Akduman'la konuştuk bu hafta.

● Tiyatronuzu kısaca tanıtır mısınız?

- Çağdaş Sahne, bilindiği gibi, değişik sanat dallarında ürünler vermekte ve olanaklarını tüm ilerici devrimci sanatçılara açarak, kültür merkezi olma sürecine girmiş bulunmaktadır. İşçi sınıfı mücadelesinin kültürel alandaki bir boyutu olan sanatımızı, bilerek ve bilinçli kullanabilmek yolunda Çağdaş Sahne, kuruluşunun birinci sezonunu doldurmak üzere dir.
- Sizce tiyatronun işlevi ne olmalıdır?
- İki temel dünya görüşünün, estetik anlayışı ve somutluğu, çağımızın boyutları içinde tam bir çalışma halindedir. Toplumsal yapının diğer kurumlarında olduğu gibi, bu çalışma ve gelişki sanatımızın ve sanata bakış açımızın da belirleyicisidir. Buna göre, dünya görüşümüzün bilimi ve pratiği bize, sanatımızın işlevi konusunda kılavuzluk etmektedir. Dolayısıyla, işçi sınıfı mücadelesinde sanatın işlevi de o sınıfın hizmetinde olmak durumundadır. Proleteryanın estetik kavrayışı ve açıklanışının somutluğu, sanatımızın işlevinin de belirleyicisidir.

Yüzyıllardır egemen sınıfların, kendi egemenliklerini sürdürülebilmek adına kullandıkları yöntemlerin karşısına sanatsal mücadele boyutlarımız içinde çıkarken, onların aynonlaştırma yöntemine karşı çıkmış oluyoruz. Nasıl ki, egemen sınıf sanatının estetiği ve bizatihi varoluşu emekçi kitlelerin karşısına bir silah olarak çıkıyorsa, sanatımızı emekçi kitlelerin yararına ve onun hizmetinde olarak kullanmak gereği de kendiliğinden ortaya çıkmış oluyor.

● Bu olgu, sanatı kullanım yöntemlerinin nasıl olması gerektiğinin de titizlikle seçilmesi zorunluluğunu ortaya getirmiyor mu?

● Elbette. Hem de sanatımızı kullanmada temel sorunlardan en önemlisi olarak önümüze geliyor. Bu durum esasen devrimci tiyatrolar tarafından halen tartışılmaktadır. Çünkü bu yaklaşım sanatı, emekçi kitlelerin yararına ne derece güzel ve doğru kullanabileceğimizin belirleyicisi durumundadır.

Dünya görüşümüzün ve onun biliminin estetik kavrayışı ve açıklanışının somutluğu; ülkenin temel yapısının tarihi ve diyalektik gelişim ve değişim sürecinin doğru kavranabilirdiği ve günümüzün temel yapısının boyutları içinde değerlendirilebilirdiği oranda, hizmetinde olunan sınıfın mücadelesine katkı olacaktır. Bu katkının yöntemi de ancak böyle belirlenebilir.

● Bir yıllık oyun düzeninde ele aldığımız konularda hangi noktalar seçim önceliğini etkiliyordu?

● Oyun seçiminde elden geldiğince özen göstermeye çalıştığımız durum elbette ki mücadele boyutlarımız içinde etkinlik kazanabilecek yapıların sergilenememesidir. Ancak bu etkinlik güncel, güncel olduğu kadar da evrensel boyutlarda emekçi kitlelerin bilinçlenme sürecinde sanatsal alandaki katkıyı içermektedir.

● Türlerde nasıt bir yol izlemeyi düşünmüyorsunuz?

● Bilindiği gibi ilerici-devrimci sendikalarla organik bir bağ kurulması sürecine de girilmiş bulunmaktadır. Böylece işçilerin oyunlarımızı ve diğer sanat faaliyetlerimizi yakından izleyebilmesi daha bir kolaylaşmış oluyor. Seçmek durumunda olduğumuz seyrircimizin oluşması ve sanatımızı kullanmada izlediğimiz bu yol elbette tumelerimiz için de geçerlidir. Bu yüzden özellikle işçilerin yoğun olduğu bölgeler ilk duraklarımız olacaktır.

SBKP 25. KONGRESİ

1. SBKP Merkez Komitesi Raporu ve Parti'nin İç ve Dış Politikadaki Acil Hedefleri - L. I. Brejnev (24 Şubat 1976)
2. Leonid Brejnev'in Kapanış Konuşması (1 Mart 1976)
3. SBKP Merkez Komitesi Çalışmaları ve İç ve Dış Politikada Parti'nin Acil Hedefleri Konusunda L. I. Brejnev'in Raporu Hakkında SBKP 25. Kongresi'nin Kararı (2 Mart 1976)
4. 1976 - 1980 Yılları İçin SSCB'nin Ekonomik Gelişmesinin Temel Doğrultuları raporu. -A. N. Kosigin (1 Mart 1976)
5. A. N. Kosigin'in Kapanış Konuşması (4 Mart 1976)
6. SBKP MK Tarafından Hazırlanan Taslak "SSCB Ulusal Ekonomisinin 1976 - 1980 Yılları Arası Gelişimi İçin Öngörülen Temel Doğrultular" Hakkında SBKP 25. Kongresi Kararı (4 Mart 1976)
7. SSCB Ulusal Ekonomisinin 1976 - 1980 Yılları Arası Gelişimi İçin Öngörülen Temel Doğrultular.
8. L. I. Brejnev'in (Kongre) Kapanış Konuşması (5 Mart 1976)
9. Emperyalizm ve Gericiğin Tutukularına Özgürlük! SBKP 25. Kongre Bildirisi (2 Mart 1976)

SBKP 25. Kongresi'nde Konuk Parti'lerin Yöneticilerinin Söylevleri

PK 265
SIRKECI ISTANBUL

DEMİREL ÇİMENTODA SIKIŞTI

Türkiye İşçi Partisi Genel Sekreteri Nihat Sargın, geçtiğimiz hafta içinde, çimento yolsuzluğuna da değinen bir açıklama yaptı. Bu açıklamada mobilya yolsuzluğunun ekisk kalan yönleri, maliye müfettişleri raporuna dayanılarak, fotokopilerle sergilenirken, yolsuzluk iddialarının gecikmeyle incelenmemiş olduğunu hazine kayıtlarına da değinilen ve çimentoda da böyle bir durum söz konusu olduğu belirtiyordu.

SUSKUNLUK SÜRÜYOR

TİP, bu uyarı ve açıklamalarıyla üzerine düşeni fazlasıyla yaptı. MC iktidarı ise, "yarabbi şükür" diyerek suskunluğuna sürüyor. Ancak susan yalnız Demirel'ler değil. Aylarca mobilya yolsuzluklarını kalemlerine dolaşanlar da susuyor. Son açıklamayı yayınlayan gazete ise Politika oluyor. 190 üye ile kişiyi yukarıya dalan ana muhalefet ise iktidar düşleriyle avunuyor.

MC iktidarının suskunluğu anlamlı. Ancak, bu haklıktan doğan bir suskunluk değil. Ne yapacağını bilememenin verdiği, dayanaksızlıkta doğan dışı karşı bir suskunluk. İçerde ise hummalı bir faaliyet var. Biraz kulağı delik bir gazetecinin kolaylıkla öğrenebileceği cinaseten gelişmeler.

Çimento yolsuzluğuna ilişkin ilk açıklama yapıldığı gündün bu yana, yolsuzluğu gıydirilecek kâif aramaya başlandı. Kılıfa aranan özellikle resmi bir yanın bulunmasına ilişkin, Bir uzman raporu ya da bir belge. Bir türü aranan bulunamıyor. İstenilene uygun olmayan raporlar ise, geri çevriliyor.

İSTANBUL'DAN BİR MÜFETTİŞ

Konuya ilişkin araştırmayı sürdüren iki müfettiş var. Ancak geçtiğimiz hafta içinde bir üçüncü müfettiş ortaya çıktı. Bu son müfettiş İstanbul ve Demirel tarafından özel görevli. Libya ve Nijerya'ya giderek tahliktaki sürdürcek. Bu durumdan sonra diğer iki müfettişin haberi yok. Şimdi sormak gerek bu üçüncü müfettişe neden gerek görüldü?

Gene bir açıklama. Giderek suskunluğu sürdürmenin güçlüğü Demirel de biliyor. Resmi nitelikli bir dayanağı acilen ihtiyacı var. Libya ve Nijerya'ya giden müfettiş bir ara rapor verecek. Yuvarlak sözlerle, çalışmalarını sürdürün ancak ilk aşamada gerekli delilin bulunmadığını bildirecek. Demirel de buna dayanarak açıklamasını yapacak. Bunu anlamak için ise müncemün olmasa gerek yok. Çünkü deneyim var. Mobilyada bu yapıldı.

LIBYA'DA 23 DOLAR OLAN ÇİMENTO CEZAYİR'DE 34 DOLAR

Cezayir ile Libya iki Akdeniz ülkesi. Bu iki ülkenin birbirine çok yakın limanları var. Türkiye'den bu ülkelere ihracat deniz yolu ile yapılır. Belki de aynı gemi her iki ülkenin limanlarına mal bırakır. Birakılan mal çimento ise, Libya'ya 23 dolar, Cezayir'e ise 34 dolarından satılıyor. Arada ton başına 11 dolar fark var. Bunu belgeleyen ise Devlet İstatistik Enstitüsü'nün resmi rakamları. Ton başına birim fiyatlar bu ülkelere

itibariyle resmi istatistiklerde böyle gözüktüyor.

Arada bir iki dolarlık bir fark olsa, belirli hatalar olarak yorumlanabilir. Aynı yıl içinde 11 dolarlık bir fark, basit hatalar olarak gösterilemez. Ancak, bu Libya'ya Demirel'lerin ihracat yapmasıyla açıklanabilir. Daha önce açıklanan belgelerde somut olarak görüldüğü gibi, Demirel'lerin ihracat fiyatları sürekli düşük ve 23 dolar dolayında. Cumhuriyet Gazetes'i'nin 23 Nisan Cuma günü Ekonomi sayfasında da verildiği gibi, Demirel'lerin ihracatta bulunduğu aylarda ton başına çimento ihracat fiyatı da düşüyor. Diğer aylarda yüksek görülüyor. Ayrıca aynı sayfada, Ticaret Bakanlığının hizmete özel raporuna atfen, MC iktidarının, çimentoğu dünya fiyatlarının altında satma izni verdiği yazılır. Diğer yandan Göltaş firmasının özel çimento fabrikaları arasında en yüksek ihracatı yaptığı da bir gerçek.

VERGİ İADESİ NEDEN 5 KAT ARTTIRILDI?

Çimento Süleyman Demirel'in kardeşlerini yakından ilgilendiren bir konu. En yüksek ihracat onlar yapıyor ve MC vergi iadesini arttırıyor. Durum bu kadar açık olunca, Demirel için tek alternatif kalıyor. Fonun varlığına dayanarak vergi iadesinin önemli olmadığını öne sürmek. Nitekim istin körü başta bu yapılmaya çalışıldı. Ancak söz konusu fonun nasıl çalıştığı bilinirse yolsuzluk da gün ışığına daha da somut olarak çıkacak.

Fonun çalışma biçimini bir denkleme açıklamak olanaklı. Bu açıklama Sanayi ve Teknoloji Bakanlığının 25 Şubat 1974 günlü 19 numaralı tebliğinde yer alıyor. Denklem bir yanında, fabrikadan çıkan çimento için, ihracat limanından yani Antalya'dan gemiye yükleninceye kadarki ton başına masraflarla, tebliğde saptanan ton başına sabit fiyat yani 360 lira yer alıyor. Diğer yanda ise, ton başına gemiye yüklemeye kadarki fiyatı ve bu fiyat üzerinden saptanan vergi iadesi yer alıyor. Sonuç olarak denklem şöyle:

Masraflar + 360 = Vergi iadesi + İhracat F.

Böyle bir eşitlik var ise fonun alınması para yok. Ancak fona yatırılan para da yok. Şimdi soruyoruz bu durumdaki ihracat eden vergi iadesini cebde indiriyor mu?

Eğer, masraflar + 360, vergi iadesi + ihracat fiyatı (FOB)'ndan büyük ise fabrika fonundan para alır, eğer küçük ise fona fark kadar para yatırır. Fonun para almak için ise ihracat fiyatının düşüğü gösterilmesi gerekmektedir. İşte Demirel'lerin yaptığı da budur. İhracat fiyatını düşük göstermek. Libya'ya yapılan çimento ihracatında birim fiyatın Cezayir'de 11 dolar düşüğüyle 23 dolar olmasının nedeni burada yatıyor. Bir de ihracat gerçekleştirilmiyorsa, ve de çimentoolar karaborsada satılıyorsa, gelin havadan paralar.

Çimento dalaveresinin somutu bu. Fonun varlığını Demirel'ler kurtarmaya çalışıyor. Demirel'ler için gene ile en iyi çözüm suskunluk. Uyuyan muhalefetin, yazmayan kalemlerinin bulunduğu bir ülkede suskunluk kısa dönemde bir çözüm olarak görülüyor. Ancak, Demirel'lerde aembollegen bu sistemin yakasını kırılmayanlar vardır. Er geç, bu soygunların hesabı sorulacaktır.

EVRAKTA SAHTEKARLIK

"Türkiye İşçi Partisi Genel Sekreteri Nihat Sargın Demirel ve arkadaşlarının "mobilya yolsuzluğu" ile ilgili olarak bir açıklama yapmıştır. Nihat Sargın'ın açıklaması şöyledir:

Maliye Müfettişleri raporu Demirel'in yeğeni ve suç ortakları için "evrakta sahtekârlık" suçundan dolayı Savcılık tahkikatı açılmasını gerektirmektedir.

Hayali Mobilya yolsuzluğundan sonra Yahya Demirel hakkında Ankara Savcılığına "evrakta sahtekârlık" suçundan dolayı kovuşturma açılması gerekmektedir. Maliye Bakanlığı müfettişleri Selahattin Güntaş ve Mehmet Karaduman tarafından hazırlanan 17.3.1976 tarihli teftiş raporu, Ereğli'de açılan davadan ayrı olarak Ankara Mahkemesi'nde bir dava açılmasını gerekli görmektedir. Müfettişlerin 109 sayılı ve her sayfası Teftiş Kurulu mühürü ile damgalanmış raporları 17.3.1976 tarihinde Ankara Savcılığı'na gönderildiği halde bugüne kadar bir dava söz konusu olmamıştır.

MALİYE MÜFETTİŞLERİ ÜÇ AYRI SUÇ SAFTADI:

Maliye Müfettişleri tarafından hazırlanan ve 109 sayfa 366 ehten oluşan Hayali Mobilya Teftiş Raporu'nda Başbakan Demirel'in yeğeni Yahya Kemal Demirel ve arkadaşlarının suuta ihracat işlemleri ile ilgili olarak üç ayrı suç saptanmıştır:

BİRİNCİ SUÇ: KAÇAKÇILIK

Maliye Müfettişleri'nin hazırladığı teftiş raporunda Y. Kemal Demirel, Atilla Orçelik, DELTA Denetçilik Acentası yetkilileri, Ahmet Haşlama, Kaplan Yakup Taşçı, Fuat Hantal, Hamit Yılmaz, Gümüşük Müayene Memuru Osman Güçlü ve Gümüşük Başmemarı Mehmet Çağlı hakkında 1919 sayılı kaçakçılığın men ve tahmini dair yasağa göre dava açılması istenmiştir. Ereğli Cumhuriyet Savcılığı'na bu suçların dördü için dava açılmış bulunmaktadır ve bu dava devam etmektedir.

İKİNCİ SUÇ: HAKSIZ VERGİ İADESİ ALINMASI:

Maliye Müfettişleri'nin hazırladığı teftiş raporunda Y. Kemal Demirel için haksız yere, Merkez Bankası Ankara Şubesi ile Orman Genel Müdürlüğü Döner - Sermaye Merkez Saymanlığından, sahte evrak düzenlenerek alınan toplam 19 milyon 455 bin 119 liranın geri alınması için hukuk davası açılması istenmiştir.

Bu davanın Maliye Bakanlığının tarafından açılması ve MC lideri Demirel'in yeğeni Y. Kemal Demirel'in mal varlığına ihtiyacı haciz konması gerekmektedir. MC hükümetinin, Hazine'nin yeni bir kayba uğramaması için, ihtiyacı haciz işlemini geciktirmeden uygulamaya koymasız zorunludur. Gelirler Genel Müdürlüğü tarafından, haciz konması için Ankara Defterdarlığına resmen yazılmış ve DELTA Defterdarlığı haciz işlemini bugüne kadar sonuçlandırmış değildir.

ÜÇÜNCÜ SUÇ: EVRAKTA SAHTEKARLIK

Adı geçen Maliye Müfettişleri'nin hazırladığı 109 sayılı teftiş raporunda, doğru olmayan ihracat işlemi gerçekleştirildiği için MC lideri Demirel'in yeğeni Y. Kemal Demirel ile auntaları sahte çeşitleri rapor veren Necdet Altınan hakkında "evrakta sahtekârlık" suçundan Türk Ceza Kanunu'na göre dava açılması gerekmektedir.

Müfettişlerin hazırladığı 109 sayılı raporun her sayfası mühürlü bir nüshası 17.3.1976 tarihinde Ankara Cumhuriyet Savcılığı'na gönderildiği halde bugüne kadar kamu davasının açıldığı duyulmamıştır.

Çimento Soruşturması gerçekleştiriliyor. Türkiye İşçi Partisi'nin açıklamasından sonra basında yer alan diğer belgeler Demirel Ailesi'nin çimento ihracat işlemlerinde yolsuzluk hususlarını arttırmıştır. Demirel Ailesi'nin çimento ihracatı işbirliği yaptığı DELTA Şirketi hakkında mobilya yolsuzluğundan dolayı dava açılması gerekmektedir. Müfettiş raporlarına rağmen DELTA Şirketi hakkında bugüne kadar dava açılmamıştır.

MC Hükümeti'nin Demirel Ailesi'nin çimento ihracat işlemlerinde derhal el koymasız ve Hazine'nin muhtemel kayıplarını önlemek için geçeri tedbirleri alması ve alınması zorunludur.